

A watercolor illustration of a young man in a scout uniform, standing in profile and looking to the left. He is wearing a dark short-sleeved shirt with a neckerchief tied in a knot, a belt, and dark trousers. A watch is visible on his left wrist. The background is a simple landscape with a fence and some foliage.

SPEJDERNES MAGASIN

VOR UNGDOM

NR 8

MAJ

19 18

2 AARG.

Den store Abonnement Tegnings-Konkurrence

1. Marts—15. Maj.

50 Kr. i Præmie til Vinder-Patrujlen

50 Kroner

i Præmie for den Patrujle, som i næste Tidrum indsender Bedste paa de fleste nye Abonnenter.

1 Krone

betales desuden i Provision for hver ny Abonnent. Ellersvi Abonnement er bindende for et helt Aar (4 Kr.).

BEMÆRK!

Meldtefteren tegns kun for gyldige, naar der foreligger tydeligt Navn og Adresse paa den ny Abonnent, samt densens ægtskandige Underskrift. — Sædvanlig for tydeligt Navn og Adresse paa Patrujlen og skrive »Abonnement-Konkurrencen Indsender til spejderne paa Konkurrencen, — Provision og Præmie udbetales, naar første Liste sammensendt er indbetalt. Ordre sendes til: »Vor Ungdom«, Købmagergade 26, Kbhvn.

Skaft »Vor Ungdom« 1000 nye Abonnenter!

Enhver Patrujle

bør deltage i Konkurrencen om Præmien paa de 50 Kr. til Sommerens Lejr-Udrustning. Ingen Patrujlefører bør undlade at prøve paa at skaffe sin Patrujle denne Indtægt.

Enhver Trop

bør interessere sine Patrujler for virksom Deltagelse i Konkurrencen. Ingen Tropsfører bør undlade at anspore sine Patrujleførere til at sætte sine Spejdere i Gang med Abonnementstegningen.

Enhver Division

bedes bestrebe sig for, at dens Medlemmer i Tidsrummet 1. Marts til 15. Maj tegner mindst saa stor en Del af de 1000 ny Abonnenter, som der svarer til Divisionens Størrelse.

Sidste Frist!

**Slutter
15. Maj**

Sidste Frist!

Hvilken Patrujle skal saa erobre Præmien?

For sidste Gang, inden Konkurrencen slutter, har vi her Lejlighed til at henvende os til de konkurrerende Patrujler, og vi skal da give dem et praktisk Raad: Saml nu snarest en Eftermiddag Patrujlens Medlemmer til Møde i Trop- eller Patrujelokalet, hver udrustet med en Cykel. Lad hver lave en Liste over sine personlige Bekendte, der kunde være interesseret i at abonnere paa »Vor Ungdom« og krydse dem af, han allerede har tegnet. Kør da en Tur rundt hver især til sine Bekendte og faa tegnet saa mange som muligt. Se iøvrigt Henvendelsen »Til Divisioner og Troppe« i April-Heftet.

Tag nu praktisk fat! — Spild ikke Tiden!

»Vor Ungdom«

Abonnements-Blanketter

findes i Hæfte 6, Side 24

Spejdernes Magasin

Abonnements-Blanketter

tilsendes efter skriftlig Begæring

STEEN HASSELBALGH'S FORLAG, Købmagergade 26, K. Telf. 12,240

SPEJDERNES-MAGASIN VOR-UNGDOM

2. Aarg.

MAJ 1918

Nr. 5

Vort Forsidebillede denne Gang er efter Fotografi efter Kunstmaler Rasmus Christiansens Maleri paa Charlottenborgudstillingen.

Amerikanske Spejdere Trops-good-tuurn.

Spejderne i Birmingham, U. S. A. sætsterer i »Røde Kors« Hovedkvarter.
Skrivemaskinernes klapper uafbrudt.

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup. Telf. Helrup 1313

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Filostræde 40, København.

**MAGASIN
NORD**

SKOLE-URE SKOLE-TASKE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00, 20.00, 28.00
for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00, 12.00, 16.00, 25.00

(som Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk, Kr. 4.50

Pianoer
Sørensen

Bredgade 33
Vesterbrogade 13
Kontant eller
15-20 à 25 Kr.
pr. Måned.

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST HURTIGST BILLIGST

Dr. Dietrich & Töber
Cliché Anstalt

Telefon 1133 Telegraf 1134

NYTORY 11-13
KØBENHAVN

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

Gardiner & Portierer
ophænges. MØBLER betragtes.
11, Helgolandsgade 11.
1113 x. Telefon Vester 1113 x.
J. WINBERG

Amager Dampvaskeri
Husholdningsvask
Specialitet: Manchetter, Jernvask
Rens og bringes
L. Hansen, Øresundvej 11-13. Tel. 1117

Elis Mellerup
Strandvej 159. Tel. Hærup 159
Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Vægt. — Horwitz & Kettnerfeld.
A. H. Hærupsgang & Sønder m. m.

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade
Carl Theore
Næstgade 13

AXEL VELDEN
Omslæddede Møbler, samt Markiser og
Dekorativearbejder anbefales.
Høll. 75. Strandvej 187. Høll. 75.

Huski

Abonnements-Konkurrencen
15. Maj Se 2. Omslagside

HJEMMET

DANMARKS POPULÆRSTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Kjend og Tets
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,
Bog- og Papirhandel.
FJOLSTRÆDE 88 (Hj. af Norrevold)
Nye og brugte
SKOLEBØGER
Telefon 5148 Telefon 6148

TELTE vandtæt impregneret
Teltduk
Anættknæk Armyduk
J. RIELSEN, Nørrebrogade 22, TELEFON 6631

N. THORSØE-OLSEN
BOGTTRYKKERI
Løvsander 111 Københavns Div.

NEYE
VIMMELSKAFTE 28
Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

Sandet runger, Sandet runger —

SKAL vi saa komme i Gang, Drengene — Skal vi saa se at faa smidt de Frakker og faa taget fat.

I er for træge i det, mange af jer, og for langsomme i Vendingen; det varer for længe inden I kommer i Gang. I er for tilbøjelige til at opgive Ævret overfor Vanskelighederne, for flinke til at finde Undskyldninger frem, for villige til at lade jer påvirke af andres Sortsyn.

Ved I da ikke, at dette Sortsyn vil slaa jer i Møde hver Gang I skal foretage jer noget i dette Liv?

Bilder I jer ind, at Mænd, der har udrettet noget, nogensinde er kommet udenom dette! De har regnet med det; de har gjort sig haarde imod det; de har hugget igennem det. Og det maa I ogsaa gøre.

Vær ikke saa ynkelige, at I ikke tror om jer selv, at I kan udrette noget som helst eller taale noget.

I bliver ikke lykkelige ved at vige udenom Vandet, fordi det er koldt. Vis hellere den Dristighed at springe ud i det — det er den, der har Chancerne for sig.

Det kan være jer komplet ligegyldigt hvor bløde og vege, der er andre, der har været før jer — det er jeres Sag at sørge for, at Aarsagen 1918 bliver af en Støbning

saa haard, at I vil være den bekendt overfor jer selv.

Hvorom alting er:

Parolen hedder i Øjeblikket Kartofler og Kartofler og ikke noget som helst andet, og naar vi kommer hen paa Sommeren hedder den Nælder.

Vi har paataget os disse Opgaver. Vi skal have noget ud af dem. Og der er ikke en eneste Trop her i Landet uden den kan gøre noget til dette. — Der findes ikke den Undskyldning, ikke det Sortsyn, der kan retfærdiggøre, at den ikke gør det.

Vi har paataget os disse Opgaver, fordi vi ønsker at være Spejdere — Spejdere saadan som Drengene er det i de store Lande — og ikke en behagelig lille Letkøbs-Artikel made for Denmark.

Vi skal ikke alene have noget ud af disse Opgaver — vi skal have det mest mulige ud af dem.

Derfor — Nu er det Alvor. Nu skal der tages fat. Og vil I saa lukke Munden og se at komme i Gang.

Der er Masser af Tropper, der allerede er det. Jeg har set nogle af dem. Og de tog paa det saa det kunde blive til noget. Men de skal ikke føle sig alene, disse Tropper. De skal ikke have den Fornemmelse, at det er nogle Stym-

pere de har til Kammerater, og at deres Anstrængelser derfor er halvt forgæves. Vi skal kunne føle og mærke, at vi alle arbejder i Trit; at den ene Trop falder ind efter den anden, til det er hele Korpsen i taktfast Marche frem mod det Maal det har sat sig.

Sandet runger, Sandet runger — bedre i med Fødderne. Slut op der bagude. Vi skal alle være med. Trit, Trit og kom med.

Spørgsmaalene er disse: Hvor mange Tdr. Kartofler avlede Spejderne i 1918? og hvor mange kg. Nælder? Og det er jer der skal give Svaret.

I er Pionerer for en ny Tid — og naar Aaret en Gang er omme vil den danske Spejder blive regnet nøjagtig for hvad han er værd — ikke for hvad Folk nu mener om ham, men efter den Mænders han til den Tid selv har sat.

I er ansvarlige for denne hver og en af jer. Derfor siger jeg til jer: Kom med og kom med nu — Gaa i Gang endnu i Dag. Vis at I er noget selv. Vis at I har Tillid til jer selv; vis at det ikke skorter jer paa Mod.

Plumbini

"Old Town Cance"

Kanoer og Kajaker.
Ro- og Sejlbande.
Evinruds Pashingsmotorer.
Dobbeltskærer.
Ogtyler.

BRYNJULF HANSEN
ST. KONGENSGADE 124-126
Tele. Palm 2240.

DEN DANSKE FODBOLDSPORT

»Fodboldbogen« — Hagbard Vestergaards nye Bog om Fodboldspil
Af Torben Frederiksen

I Aarene umiddelbart før Krigen blomstrede den danske Fodboldsport saa overdaadigt, at den var nær ved at tage Interessen fra de andre Sports-grene. Det var de utallige Bælg af de store engelske Klubhold, som havde konkurreret vore hjemlige Fodboldspillere op paa et meget højt Niveau og gjort Fodbold til den populære af alle danske Idrætsgrene.

Men efter at Krigen har hindret Englands Bælg, er Fodboldsporten herhjemme mere og mere stagneret, vore Fodboldspilleres Dygtighed er gaaet tilbage med rivende Hast, og Interessen for Fodbold er gennemgaaende ikke nær saa stor, som den har været. I ledende Fodboldkræfter har man med Bekymring været Vidne til denne Bevægelse, men ikke emnet at hindre den i at brede sig mere og mere.

Den kendte danske Fodboldkommer Hagbard Vestergaard har i disse Dage udgivet et Værk, kaldet »Fodboldbogen«, der, hvis man vil tage vel imod det i Klubberne Landet over, jeg virkelig tage Lære deraf, vil være vel egnet til at bidføre en Renaissance i dansk Fodboldspil. Vestergaard er en af de betydeligste danske Fodboldautoriteter, en gammel første Rangs Fodboldspiller og vor overhovedet første Fodboldkommer. Han ejer mere end nogen anden Forudsætningerne for at kunne sige danske Fodboldspillere og Fodboldledere det forlængende Ord. I Bogen mærker man stadig, at det er den dygtige Fodboldspiller og den erfare Fodboldkommer, man har for sig — kun savner man i nogen Grad Lægen og Pædagogen.

Hovedsagtelig handler om Dommeren, Spillerne og Fodboldloven og det gaaer frem med en Grundighed og en Gaas i Enkeltheder, som gør Bogen yderst værdifuldt belysende og takvækkende. Hele det store Dommer-spørgsmaal fremstilles, kritiseres og løses. Mange Fodboldspillere vil i Af-

Stud. med. Hagbard Vestergaard
Nordens anerkendte første Fodboldkommer, Forfatter af »Fodboldbogen«, der i disse Dage er udkommet paa Sten Hanselbalchs Forlag.

snittet om »Spillerne« sikkert for første Gang med Undren erfare, hvad Fodboldspil egentlig er i Modsætning til den Spærken Fodbold uder ukendelig Vejledning, som i Almindelighed præsteres. Og endelig har Fodboldlovens faaet en brillant Fremstilling. Kritik og Fortolkning — for første Gang her i Landet.

I Indledningen skildrer Vestergaard alle Fodboldsportens udmærkede Egenskaber og drøjer kritisk til Felts mod Sportens Modstandere af alle Slags — og Bogen slutter med en Omstalt af Fodboldspillet Standpunkt indenfor Skandinaviens og en energisk og søgende Opfordring til alle Fodboldsportens Udvædere og Venner om at staa Vagt i Gæver over for den svenske Fare. —

Jeg nævner, at man i nogen Grad savnede Pædagogen og Lægen i denne Bog. Ganske vist omtaler Vestergaard det ønskelige i Lægetilby, men han slår ikke det Slag for Betydningen af Lægens vidtgaaende Betydelse i Sportens Tjeneste, som man med rette kunde vente at Medicinen Hagbard Vester-

gaard vilde have at saabent Øje for. Skal man naa ud over det almindelige Dilletanter i Fodboldklubberne og frem til en virkelig systematisk Løggenskultur, saa vil man i Klubberne behøve en meget betydelig Løggessistance. Tykke Videnskabsmand har paa vist, at et ganske bestemt Forhold mellem et Menneskes Alder, Højde og Vægt er en Betingelse for det højeste legemlige Velvære. Det betyder, at man stadig skal være a Jour med Vedkommendes Alder, Højde og Vægt og lade ham træne saa meget — hverken mere eller mindre — at han netop faar den ganske bestemte Vægt, som han skal have for at opnaa den legemlige Hæmme, der er af saa stor Betydning for et Menneskes baae aendelige og legemlige Arbejdsdygtighed, ja, for selve dets Lykkefølelse.

Det var dog rimeligt om Vestergaard havde slaaet et Slag for, at man i Klubberne kom ind paa Bestrebelser i denne Retning.

En Advarsel mod det ydyst wunde ved at Spillerne paa Grund af Turneringsforhold en lang Periode af Aaret gear til Træning umiddelbart efter at have indtaget Dagens Hovedmaaltid havde ogsaa været paa sin Plads — ligesom det havde været rart at faa lidt at vide om Hensyn vedrørende Fastholdningen i de kolde Perioder (Bekyftelse af Underlivet mod Kulden etc.).

Skoletsporten og det ønskelige i en særdeles nøje Forbindelse og et snævert Samarbejde mellem Skolerne og Sportsklubberne er ogsaa et af de vigtige Emner, som Forfatteren slet ikke berører.

I det hele taget maa det siges, at der er for faa nye Tanker i denne Bog, og alle de store Problemer, som rejser sig paa Sportudviklingens sværende Standpunkt, er aldeles ubearbejdede.

Men de jævne dagligdags Sports-Emner er behandlet med Grundighed, og Bogen vil, som sagt, være af stor Værdi baae for Spillere og Sportledere.

Der er ikke nok, at Spejderen kan sit Morsealfabet til 2. Klassen Prøven og kan signalere de reglementerede Antal Bogstaver til 1. Klassen Prøven. Han bør gaa meget videre, thi Signalering er for Spejdersporten det samme som Latinen for Skolerne. Foruden det rent praktiske, der er, ved at signalere, er det som Gymnastik for Hjørnen; det gælder om at holde Hjørnen klar, baade naar man afsender og modtager, og for at opnaa dette kræves kun et, nemlig: Øvelse, Øvelse og atter Øvelse. Ingen Gren af Spejdersporten stiller maaske større Krav til den enkelte, end netop Signalering. Det gælder ikke her, at man har sin Patruljefører til at tænke for sig, eller at hele Patruljen staar i Initiativ og venter paa Tropefærrens Ordre — nej, den Spejder, der er sin Hjørnes Herre, maa vise andre, hvordan de skal blive det.

Jeg forudsætter nu, at du er Patruljefører og skal lære dine Drenge at signalere. Forklar dem allerførst hvilken Betydning det har at kunne signalere (tænk paa en stor Terrænovelse, som du selv har deltaget i, og hvor i maaske blev tvungen til at anvende Signalering, for at faa en vigtig Melding sendt ind). Fortæl lidt om, at der findes to Systemer: Morse og To-Bogstavesystemet, at vi vil anvende Morse-systemet i vor Patrulje, fordi det er enklere end det andet og kan signaleres paa meget længere Afstande. De reglementerede Signalfag er kvadratiske; røde med hvid Tværstreg eller hvide med rød Tværstreg, efter Baggrunden. Signaleringsafstanden er under normale Forhold (med Kikkertaflesning) 6–10 km., under ganske særlig gode Forhold 20–30 km. Det første Patruljen maa gøre, er at lære Alfabetet, og det maa gøres for Alvor, thi halvlært Alfabet er værre end slet ikke at kunne det, thi med dette staar og falder jo alt! Alfabetet er ingenlunde svært at lære, saa snart man opdager Finesserne i det, er det saa ualgelig ligetil. At give nogle bestemte Regler for, hvordan man hurtigt og bedst lærer det, er umuligt, da det i høj Grad er individuelt.

Som du ved, bestaar Alfabetet af Prikker og Streger — Enere og Toere — og du vil snart opdage, at der er et indbyrdes Forhold mellem disse Prikker og Streger som vist er den letteste Maade at huske Alfabetet paa.

Signalering

Saaledes:

.. E	— T
.. I	— M
... S	— O
.... H	

Modsatte Prikker og Streger.

A . —	— N
B	— V
D	— U
F	— L
G	— W
Æ	— Y

Omvendt Prikker og Streger.

K . . .	R . . .
P . . .	X . . .

Bogstaver uden nogen Modsatning.

C . . .	G	Z . . .
---------	-----------	---------

Tallene.

1	6
2	7
3	8
4	9
5	0

Medens dine Spejdere lærer Morsealfabetet, gennemgaa du for dem den mere praktiske Del af Signaleringen, nemlig: Hvilke Stillinger man skal sta

i, naar man afsender, hvordan man bærer Flagene o. s. v.

Thi det er mindst Halvdelen af Op-gaven at kunne afsende sin Melding tydeligt. For det første gælder det om at vælge sin Baggrund, saa Signaleringen tydeligt kan ses, bedst er det naturligvis at staa paa en Høj, høje og mod Modtageren, og saa have Himlen som Baggrund, men under en Feltjæger-øvelse er det i højeste Grad forkæstet, hvilket de fleste af os har saa sørgelige Eksempler paa. Man maa derfor stille sig med Front lige mod Modtageren, skræve ud paa Benene, et lille Skridt, og derefter hæve Flaget foran sig til Udgangsstillingen for alle Signaler: Flaget lodret over Hovedet og med Armen strakt. Flaget svinges til højre for Enere (Erik) og til venstre for Toere (Streg). For at gøre Signalerne tydelige, maa Signaløren foretage saa store Bevægelser som muligt og passe paa, at Flaget ikke vildrer sig om Stangen og derved gør Signaleringen usydelig. Han maa, naar Flaget ombrønt er kommet i den nederste Stillig, løse Stangen lidt bagud, saaledes at Flagets Bevægelse, set fra oven, bliver som et liggende Ottetal o.

Foruden selve Alfabetet findes forskellige Signaler:

Giv Agt	4Xa: 12–12–12–12
Forstaaet	a: 12
Rettelse	3Xa: 111–111–111
Slut	t: 2
Kom	k: 212
Vent	v: 1112

Signaleringen foregaar paa følgende Maade: A kalder paa B ved at slaa 4Xa (12–12–12), B svarer med a (12) og slaar derefter »kom« (212). A maa ikke begynde Afstendelsen af Depechen før B har slaaet »kom«; er B ikke straks klar til at modtage, slaar han »vent« (1112), og naar han er klar »kom« (212).

Signaløren skal mellem hvert Bogstav holde Flaget stille lige over Hovedet og sænke det efter hvert Ord. Bøger og Ordenstal gives ved Bogstaver. Tal sendes altid tilbage.

Saa snart Patruljen har lært Halvdelen af Bogstaverne, bør Patruljeføreren begynde den praktiske Signalering.

Han stiller Patruljen op paa et Geled med saa stor Afstand mellem hver, at de ikke kan ramme hinanden, naar

de svinger Flagene. Han gennemgaar hver enkelt Spejders Stilling, retter og forklarer og gaar over til at kommandere enkelte Bogstaver, som hele Patruljen slaar samtidig. Det gælder ikke om hurtigst at faa Bogstavet færdigt, men at mærke sig Armenes Stilling og faa Bevægelserne til at bunde. Patruljeføreren gaar dernæst over til at lade Spejderne signalere mindre Ord, dannet af Bogstaverne i det halve Alfabet, den ene Halvdel af Patruljen afsender og den anden Halvdel modtager. Senere byttes om.

Saaledes er Fremgangsmaaden ved Signalering. Men en Ting er at afsende, anden Ting at modtage; man maa træne sig til at kunne modtage lige saa godt som at afsende, men det kræver Øvelse, Masser af Øvelse.

Hvis man under en Feltpatrolje-øvelse har oprettet Signalstationer, skal de sammensættes paa følgende Maade.

Afsendestationen bestaar af 3 Spejdere Nr. 1. Signaler, 2. Diktor, 3. Observator. Spejderen, som dikterer Signalerne, staar eller ligger ned, som Forholdene tillader det, lige bag Signaleren, dog saaledes, at han ikke med sit Legeme gør Signalerne utydelige. Hvis han blot staar lidt ud til Siden bag Signaleren, bliver alle Bogstaverne til denne Side ganske ulæselige. Han dikterer Signalerne Bogstav for Bogstav og efter hvert Ords Afslutning, dikterer han »Ophold«. Observatoren holder stadig Øje med Modtagerstationen og ser hvilke Signaler denne maaatte give.

Modtagerstationen bestaar af 3 Spejdere: Nr. 1 Aflæser, 2 Skriver, 3 Observator. Aflæseren staar eller ligger ned som Forholdene tillader det, han aflæser Depeschen, som bliver staaet til Stationen, dikterer Bogstav efter Bogstav til Skriven, som staar (eller ligger) bag ham eller ved Siden af ham. Observatoren er Aflæseren behjælpelig med at aflæse Depeschen, foruden at han maa have sin Opmærksomhed henvendt paa Terrænet.

Skal Signaleringen foregaa i bakket Terræn, kan det blive nødvendigt at oprette Mellemstationer. Denne Maade kaldes Relais-signaler.

Foss.

To Spejdere redder et Menneske

Børge Bryld. Ole Langkilde.

Søndag 10. Marts var Børge Bryld og Ole Langkilde, af Ulvepatruljen 2. Roskilde Trop, paa Øvelse med deres Patrulje i Omegnen af Boserup nær det store Sindssygehospital »St. Hans Hospital».

Under Øvelsen blev Børge og Ole sendt ud paa Forpost for at udspejle Fjendens Bevægelser. Børge kravlede op i et Træ, og Ole lagde sig i Skovbrynet ved Tjørnehøj, en lille Høj i Nærheden af Boserup. Da ser Ole pludselig en mærkeligt udsende ældre Mand, lurvet klædt, liste sig hen og tage Børges Redningsreb, som han havde lagt fra sig, da han klatrede op i Træet. Ole, der bliver betænkelig ved Synet, løber hen til Børge og allarmrer ham. Da de kommer tilbage til Stedet, har Manden slyngt Rebet op over en tyk Græs og lavet 2 Løkker

paa det og gør allerede Forberedelse til at tage sig selv af Dage.

Børge der straks ser, at her maa handles hurtigt og resolut, river sin Kniv (lukket) op fra Bæltet og tager den i Haanden, for, hvis Manden skulde gøre Alvor af sin Hensigt, at benytte den som Vaaben; derefter farer han henimod Manden truende ham med Kniven, idet han raaber: »Tilbage fra Rebet! De ved jo ikke, hvad De gør.» Manden gaar i Begyndelsen ikke tilbage, og hæver truende Haanden, som for at slaa; men da han ser, at Børge ikke viger og stadig mæser paa, gør han omkring, udstødende nogle uartikulerede Lyde, og forsvinder blandt Bakkerne, hvor han senere blev set af en Spejder fra Ulvepatruljen. Spejderen iagttog, at Manden svingede vildt i Luften med Armen og geberdede sig som en vanvittig. Da Ole og Børge alligevel indsaar, at de stod magteløse, hvis han kom tilbage og virkelig vilde udføre sit Forsæt, løb de saa hurtigt som muligt hen til den nærmeste Vagtpost for at melde, hvad der var sket, og hvad der var i Vejen. Da de i Følge med Vagtposten kom tilbage for at se, om der var sket noget, var Manden forsvundet, men Rebet var bundet saa fast af ham, at det ikke kunde tages ned uden meget stor Besvær.

Manden, der gjorde et pjaltet og lurvet Indtryk, opførte sig fuldstændig som en vanvittig, og da det skete i Nærheden af »St. Hans Hospital» er det i Høj Grad sandsynligt, at det er en Patient, der har set Lejlighed til at snige sig ud fra Hospitalet. Børge Bryld og Ole Langkilde, der kun er 9 Aar gamle, (de er ekstraordinært optaget i Troppe, da de, i Virkeligheden, er for unge) har ved denne Lejlighed udvist en usædvanlig Hurtighed og Beslutsomhed, de har vist at de »var beredte« til at gøre deres Pligt, naar det kneb. Særlig bør Børges Daad fremhæves; thi det vidner om et ganske ualmindeligt Fond af Mod og Snarraadighed, der kan bo i en lille 9 Aars Dreng, der gaar paa en vanvittig, uden at betænke sig.

H. C. Bryld
Tropfører 2. Roskilde Trop.

6 Rekrutter indvies i Lejrlivets mange smaa Mysterier.

Skal vi saa gaa til Køjs Drengene. Klokken er 10, og det trækker op til Regn. Vi kan vente en ordentlig Skylle i Nat.

Du og Svend kan slække Bar-dunerne, ellers ryger Pløkkene op i Nat. Og een Ting vil jeg sige: der er ingen, der rører ved Telt-siden! For paa det Sted gaar Regnen saa igennem. Men er I af Vans-vare kommet til det, saa fører I Fingeren fra Stedet og ned langs Telt-siden, for at Vandet kan faa en Afløbsrende.

Kan I se, derovre i Hjørnet ligger der dejligt tørt Kvas til i Morgen.

Det er nok ikke jer alle, ser jeg, som har lært at indrette jer. Ranslen bruges til Hovedpude, og I maa have lige saa meget under jer som over. Derfor er et Tæppe syet sammen til en Sovepose meget varmere end et almindeligt Tæppe. Og hvis nogen af jer skulde fryse,

saa husk en anden Gang at tage nogle Aviser med. Dem stopper I ind under Skjorten, og de luner lige saa meget som et Tæppe.

Tørklædet binder I om Hovedet som Nathue, ellers kommer I til at fryse i Nat.

Det er for koldt paa denne Aars-tid at tage Tøjet af, saa I løsner blot alt, hvad der strammer, Strømpebaand o. l. Støvlerne tages af, men stilles ikke udenfor, da de saa vil være fulde af Dug og Vand i Morgen.

Noget vil I jo ogsaa nok fryse i Nat, men naar I først er blevet vant til Lejrlivet, gaar det bedre. Jeg har ligget med kun et Tæppe paa den bare Jord — i Telt — oppe i Lapland. Om Morgenens blæste en Snestorm Teltet omkuld.

Dér kommer Erik, drivvaad. Du maa have alt Tøjet af og noget tørt paa i Nat. Det vaade maa du krybe i i Morgen. Det er ikke be-

hageligt, jeg har selv prøvet paa Island fjorten Morgener at tage en vaad Skjorte og vaade Strømper og Støvler paa. Men vi maatte have tørt Tøj til Natten for at undgå Forkølelse. Godnat Dreng!

Har I alle vasket op? Godt saa pakker i Ranslerne sammen og lægger dem paa en Stribe. Orden i Sagerne! Ned med Teltene. I to bærer Halmen op til Gaarden i jeres Tæpper, I to fejer Lejrpladsen med Lejrkosten og brænder alt Affald. I to kaster Affaldshul, Latrin og Diamantgrave til. Saadan end ikke en Indianer maa ane, at her har været en Lejr.

Er alt Klunset kommet med! Saa gaar vi op paa Gaarden og vasker de Vogne, vi har lovet Manden. Det er vor Betsling for Lejropholdet. Afgang.

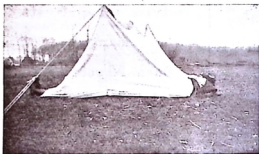
En Rekrut ved, at man skal have lige saa meget under sig som over sig.
(Tegning af Baden-Powell).

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser,
fortrindlig i Smag, billigt i Brug.
Alt i Konserver og tørrede
Frugter fæsen.

..... »SANA«
Telf. 5650. Skindergade 28

DE GRAA ULVE PAA VANDRING

Det er undertiden vanskeligt at skaffe Telte, der er store nok til de gamle Spejderen.

Naar Solen begynder at varme lidt om Foraaret, vaagner Bjørnen af sit Hi og stikker Næsen udenfor for at se, om det er paa Tide atter at strejfe lidt om i Skovene.

Naar Foraarsolen begynder at skinne, kribler det ogsaa i mine Tæer; de vil ud at vandre. Og da Paasken saa nærmede sig, slog mine Tæer Følge med andre, som ogsaa vilde ud at føle rigtig Jord under sig.

Vi stoppede Tæpper, Mad og Ernæringskort i Ranslen, Teltet udenpaa og af Sted til Haarlev med Toget. Kl. 5½ om Eftermiddagen begyndte vi saa vor 3 Mil lange Vandring til Klinten. Det

var mørkt, længe inden vi naaede Storehedinge, men da vi havde Lejrtilfaldelse paa Klinten, gik vi troestigt videre og naaede Havet Klokken ti om Aftenen.

Vi fandt en ganske henrivende Lejrplads, som vi kan anbefale andre: 1 Udkanten af Plantagen, 10 Skridt fra Klinten, to Minutter fra en Gaard med Pumpe, ti Minutter til Byen. Ejeren af Klintegaardens Jorder er meget velvilligt stemt for Spejderne.

Og saa er der jo det ved Stevns Klint, at man straks, naar Solen staar op over Havet, kan gaa paa Opdagelsesrejse langs Klinten: Vættelys, Muslinger, Pindsvin; det

Morgen i Lejren ved Karisegaard.

er ingen Grænse for, hvad éns Spejdereje træffer paa en saadan Morgen.

Næste Dag atter 3 Mils Vandring til Karise, hvor Lejren rejstes ved Ruinerne af det gamle Karise slot. Ogsaa her er Bestyreren af Gaarden -- Karisegaard -- velvilligt stemt for Spejderne. Vi fik Halm og alt, hvad vi med Billighed kunde forlange.

Herfra stammer det kuriøse Billede af den lange, gamle Spejder, som stikker Hoved og Ben udenfor Teltet.

Endnu tre Mil og Turen sluttede i Køge. Glimrende Lejrpladser Syd for Køge ved Tryggvæide Aa.

Nogle Ulve, kendeligt oplavede ved Tanken om Morgengrød.

Ulvene har sløgt to Mil og har lagt sig til Hvile en Tid.

Men saadan en Beretning bliver jo altid kun en »Rejserute«. Kun de, der selv engang har været med paa Vandreløje, ved, hvad der skjuler sig af morsomme Oplevelser og ejendommeligt Liv bag en »Rejserute«. De rigtig Lejrante kan ved at se Billedet af en Lejr

ligefrem lugte Røgen fra Baalet. Og alle disse »gamle«, som var med paa Turen, var Folk, hvem Lejrlivet rigtig er gaaet over i Blodet. Folk, som ejer hele Danmark; som gaar, hvor de vil, sover, hvor de vil, spiser Frokost paa den Træstubb, de træffer paa deres Vej, og

synger paa alle Tider af Døgnet. Once a Scout, always a Scout: Den, der en Gang har faaet Duften af et Lejrbaal rigtig i Næsen, ved intet bedre Sted at tilbringe sin Aften end ved et Lejrbaal i Udkanten af en Skov.

Norge.

En del gutter under 1. Nordstrand Tross ønsker at opta Korrespondance med sine danske spejderbrødre til udveksling af tanker og interesser, og for at knytte spejderne broderkæde. Jeg vil være Dem taknemmelig lig. Redaktør om De vil knytte forbindelsen ved henvendelse til spejder af helst samme grad, eller ialfald paa nogenlunde samme alderstrin. Navneliste med adresser vedlægges.

Med spejderhilsen
B. BREKKE

Vi aftrykker her Navnelisten og opfordrer danske Spejdere til at korrespondere med disse norske Kammerater:

Niels Skarpmoen, Tropsassistent, adr. Nordstrand. ca. 17 aar. Jacob Jacobsen, Patruljefører, adr. Nordstrand. ca. 17 aar. Rolf Eckhoff, Patruljefører, adr. Nordstrand. ca. 17 aar. D. Bruland, Assistent, adr. Nordstrand. ca. 15½ aar. Frederik Heidenreich, Assistent, adr. Nordstrand. ca. 15 aar. Thorleif Carlen, Menig, adr. Nordstrand. ca. 16 aar. Karl Holm, Menig, adr. Nordstrand. ca. 12 aar. Gunnar Andersen, Menig, adr. Bækkelaget. ca. 12½ aar. Frederik Solberg, Menig, adr. Ljan. ca. 14½ aar. A. Berg, Menig, adr. Nordstrand. ca. 12 aar. Henrik Søysfarth, Menig, adr. Nordstrand. ca. 12 aar. Thorolf Bakke, Menig, adr. Bækkelaget. ca. 12 aar. Odd Wien, Menig, adr. Bækkelaget. 14 aar. Jon Barstad, Menig, adr. Bækkelaget. 12 aar.

Nysted Trop.

1. Nysted Trop var paa 2 Dages Lejr i Roden Skov, Dagene Skærtorsdag og Langfredag. Der blev afholdt en Del Terrainlege og særlig Øvelse i Broslagning.

Stabschef Kai Eldal, København, er i Marts Maaned 1918 udnævnt til Årsmedlem af 1. Nysted Trop. K. Eldal stiftede Troppen d. 5. September 1915 og var Troppens første leder i 3 Aar. Hr. Eldal har gjort et stort Arbejde for Troppen, han har faaet flere af Byens Borgere til at interessere sig for Spejderbevægelsen og af Lensgreve Raben faaet Tilladelse til, at Troppen maaske ferdes paa Grevens Jorder og i hans Skove.

I Roden Skov har Troppen opført et Blokhus under Ledelse af Hr. Eldal.

5. Bytrop.

5. Bytrop. Troppen har af Kommunesen faaet overladt en Grund paa 2400 □ Al. beliggende Hjørnet af Strandvej og Tuborgvej. Den 14. og 21. April plejede Spejderne den selv. Heste og Plov laante vi af en Gaardmand i Nærheden. Den følgende Uge tog Patruljerne ud om Eftermiddag og lagde Kartofler.

Sc. Georgsdag fejredes med en Fest paa Hellerup Gymnasium. Det nye Tropsraad blev præsenteret for Troppen, og efter at Spejderløftet var aflagt, holdt Adjunkt Vedel for Spejderne, Forældre og Passive Foredrag om Troppens Liv og Historie, ledsaget af Lysbilleder. Spejderne sang.

Der var mange af Troppens gaa Ulyse tilstede.

Kampen om »Odeprot«

Den gamle Høvdning Ragde (Edgar Vollersten) skal til at dø, og vil derfor skænke sin kæreste Ejendel, Fiben »Odeprot«, til en af sine to Sønner, som begge er Høvdning henholdsvis over »De blå Tigere« (1. Vesterbro) og »De grønne Ulve« (5. Bytrop). Men han elsker sine Sønner lige højt og ved, at de begge intet højere Ønske har end at arve »Odeprot«. Gamle Ragde faar nu den Ide at gemme sin Fibe i Nærheden af 16 km. Stenen paa Vejen København-Farum (en almindelig København-er vil maaske ikke tro det; men det er ikke desmindre sandt nok) og meddeler sine ædle Sønner, at den, som ved sin Stammes Hjælp kan bringe Fiben til Ragdes Wigvam i Frederikslund (jeg behøver vel ikke at tilføje Kro), skal blive den lykkelige Ejers af »Odeprot«.

Kampen skulde finde Sted den 11. Marts, og allerede tidlig om Morgenen var de to Sønner paa Tæerne og rykkede ud fra deres Hovedkvarter for at finde, hvor »Odeprot« lå gemt, (man vidste at det var ca. 50 m. fra 16 km. Stenen) og for at opsnusne Modstandernes Opholdssted. Foreløbig maatte »Odeprot« ikke tages med, man maatte kun paa Kortskiben angive dens Plads, og de Patruljer, der gennemsejtede Terrænet, maatte kun være paa 3 Mand, de var ogsaa kun paa 3 Mand; men det var ligefrem forbøllende at se, hvor hurtigt en saadan 3-Mands Patrulje fik Assistance — til Ragdes store Ærgelse —, naar der var Fjender i Nærheden. Ragde vilde jo ikke se Slagsmaal under denne Del af Øvelsen — derfor de smaa Patruljer. Men hin Olding tænkte ikke paa, at vel er Ungdommens Aand redebøn — man traf jo stadig væk kun 3-Mands Patruljer; men Kædet er skrøbeligt —, der var

Hævdingen
Klaus Vadal
holder
Møde med
Stammens
sølvde.

altid flere Hold i 'Halsen paa hin-
anden.

Om Formiddagen var »De grønne
Ulve« ret overlegne; ved et større
Slagsmaal maatte bl.a. »De blås Tigre«
Hævding lade sit Liv, og mange tapre

Krigere fulgte ham til de evige Jagt-
marker.

Kl. 12.³⁰ begyndte anden Del af
Øvelsen. De to Partier skulde paa dette
Tidspunkt starte fra deres Hovedkvar-
ter for at kæmpe om »Odeprots. Og

nu vendte Lykken sig! De grønne
Ulve »graa Ulve« havde ikke for-
staaet, at andet Akt begyndte saa tid-
ligt og strejfedes mordlystne og hængende
efter Bytte rundt i de store Skove.
Resten af Stammen kom, efter forgæves
at have ventet paa de graa Ulve, for-
sent til at hugge »Odeprots. Tigrene
havde været der. Vak var Fiben!

Hvad hjalp det at en Patrulje na-
ede før »Tigrene« til Frederiksdal og
blev skælperet paa Broen? Hvad hjalp
det at Resten af Stammen kom farende
10 Minutter senere med Tungen ud af
Halsen? For sent! Ragde gav sin Fibe
til »De blås Tigre«, som med stralende
Øjne lejrede sig i Kroen, medens »De
grønne Ulve« knurrende og røjsende
Boester gik beskaamede hjem med
Halen mellem Benene.

Men næste Gang! Øjeblik skød Lyn
og Rottunderne blottedes; saa skul
Tigrene faa noget ganske andet at føle.
— Næste Gang! Gammel Ulv.

DE, DER TOG HJEMMEFRA

ET FOREDRAG AF PROF. KARL LARSEN, HOLDT FOR ELEVER I HELLERUP GYMNASIUM
(STENOGRAFISK REFERAT)

Jæ har givet Dem dette lille Enkelt-
billede af en af dem, der tog ud,
og som kom hjem igen, fordi jeg synes,
det maatte give Dem et Indtryk af de
Vanskeligheder, som møder ved Ud-
vandring til et fremmed Land. Nu kan
man sige med nogen Grund, at dette
var et forkeilet ungt Menneske, som
kom fra sin Latinskole med Hovedet
fuldt af store Ideer, der ikke eguede
sig for dette fremmede Land. Men no-
get ganske lignende, som møder ham,
møder ogsaa de Mænd indenfor prak-
tisk Arbejde, som tager til Amerika;
de er naturligvis bedre udrustet til at
tage derover, men de kommer ogsaa
til at gaa en Skole igennem, om hvil-
ken en Svensker engang sagde til mig:
»De kommer i Ekskute«, den skure Lul
af Eg, som Huderne kommer i ved
Garvningen. Den, der ikke kan staa
den Prøve igennem, gaar til Grunde,
og dem er der overmaade mange af.
Mellem de Breve, jeg har samlet, er der

Breve til Forældre fra Sønnen, der
dør i Elendighed, men som i deres
Breve til det sidste søger at foregøgle
Forældrene, at det er bedre, end det
i Virkeligheden er. Og der er Breve
fra Folk, som til sidst totalt forsvinder
— som Skibe, der gaar til Bunds med
Mand og Mus. Det, som er det ejen-
dommelige for Folk, som holder ud,
er, at de var utilfredse med Livet
hjemme og vilde finde noget, der var
bedre. Og blandt mine Folk — om jeg
saa maa sige — er der ogsaa nogle,
der blev i høj Grad tilfredsstillende af
det amerikanske Liv. Jeg har en, som
etter en noget lignende Udvikling som
den unge Mands, jeg udfærdigt har
skildret, er kommen paa en i hvert
Fald nogenlunde god grøn Græs-
de derover, og som kan opdrage sine Børn
godt, og som, uden paa nogen Maade
at være næst frem i første Række,
alligevel siger: »Livet herovre i den
nye Verden indeholder for mig, selv

paa langt lavere Niveau, selv med
langt færre Fornøjelser, med langt mere
Arbejde end hjemme i det gamle Land,
noget, som jeg aldrig vilde miste og
aldrig nogenlunde vil kunne finde, hvis
jeg vendte tilbage igen. Naar man
spørger ham, hvad det egentlig er, saa
forklarer han det i et Brev paa en
Maade, der samstemmer med Forkla-
ringer, jeg har faaet fra andre Folk.
Endog paa langt lavere Niveau, fra
Landsarbejdere for Eksempel. Det er
fæst og fremst en vis Form af Lige-
stillethed. Den taltaler ikke altid os
Hjemmedødnere i den gamle Verden,
den har en ubehagelig Revers, som
hedder en vis Ufærdighed, en vis Man-
gel paa Venlighed og Ærbødighed,
som vi engang er opdraget til at sætte
Fris paa, noget som vi finder er lige
saa behageligt som rent Linned, en
paa Kravat o. s. v., men som paa den
anden Side for Folk, der hjemme har
hørt til de overste, indeholder noget,

der retter Ryggen mægtigt paa dem. Dette fremhæver de alle som en af de store Fordøle ved Livet i Amerika. Tilføjle er der hele det demokratiske ydre Maskineri, som i hvert Fald giver den enkelte Mand et Indtryk af, at han betyder noget som Vælger i Staten, er i Stand til at gøre sin Valgret gældende paa flere Omraader og med mere Vægt, end Tilfældet er i de fleste gamle Lande. Noget andet er, at Amerika i Virkeligheden behandles af Milliardærer og Fabrikkonger, men det ser den almindelige Mand ikke.

Han har ogsaa indtil forryllet været fri for noget, som trykker mange unge Mænd her i de gamle Lande, nemlig Soldatertjenesten. Det gav ogsaa en Følelse af Frihed, en Følelse af Uafhængighed, at man selv kunde bestemme over sin Tid og ikke blev afbrudt af noget, der var tvungen Tjeneste med Vaaben. Saa er der endelig den Ting ved Livet i Amerika, som efter min Erfaring giver det sit væsentligste Præg, og som man kan træffe i sin mere oplyste Skikkelse og som vi har set det — i sin latterlige Karrikatur: Chancen. Amerika er i Virkeligheden endnu den Dag i Dag et Stykke Nybyggertland, indeholder endnu saa overmaade mange uudnyttede Muligheder, saa meget mere »Tjans« end herhjemme i vore overbebyggede Lande, hvor snart hver lille Tømme Jord er optaget. Gang paa Gang træffer man i Amerika Folk, der er kommet i Land uden andet end deres Energi og saa en Evne til at pæse paa Skillingen og ikke lade sig narre — ikke alfor ofte da — og som har været i Stand til at finde en Chance, som det ikke var til i vore gennemarbejdede Lande. Og denne rent materielle Chance, disse materielle Muligheder, som endnu ligger i Amerika den Dag i Dag, dette, at saa mange Folk let kan se, hvilke materielle Fremskridt de selv har gjort blot i Elsk. i Løbet af en 10-20 Aar, har tillige givet Amerikanerne Indtryk af, at de ogsaa paa det sandelige Omraade gaar i Spidsen, uagtet disse Ingenlunde er Tilfældet, idet de faktisk bender det allerreste fra den gamle Verdens videnskabelige, tekniske og øvrige kulturelle Udvikling.

Jeg mødte meget stor Modstand, da jeg kom hjem fra Amerika og udtalte, at den store Hemmelighed ved Forholdene dæmres var, at Amerika

endnu ikke var naaset til Stadiet, som de gamle Lande har gennemløbet. Naar jeg tillod mig at bemærke, at de vilde blive ligesaa store »Millionister«, som vi er i Europa, saa er det nu ved at slaa til. Amerika vil blive store militærisk-imperialistisk i la de store europæiske Stater. Det var Amerika blot endnu ikke modent til dengang. Men Amerikanerne mente, det var et overvundet Stadium, som de stod paa den anden Side af.

Endnu et saa jeg tale om, noget, der ikke altid kommer klart frem, fordi mange Folk vil holde det nede, og det er Forholdet hos de Udvalgte til deres Hjemland. Navnlig for de ældre kælber det med at glemme det gamle Land, for de yngre gaar det bedre, for ikke at tale om Børnene. For de ældre er der efter min Erfaring en Betingelse for at kunne glemme det gamle Land, — der er tidt og mange Gange en underlig Længsel i Brystet paa dem, uagtet de ikke rigtigt vil være ved det — og det er, at de ikke opdrager deres Børn paa dansk. Der holdes jo i visse Kredse paa, at Børnene skal lære Dansk, de opretter Skoler paa Landet, hvor der læres Dansk, og der er danske Højskoler. Jeg har det Indtryk, at for Immigranternes rette Sjælere er det eneste Middel, at de ikke lærer deres Børn Dansk. Den amerikansk besættede Mand, jeg nævnte for dem, sagde netop ogsaa til mig: »Jeg vil ikke tale Dansk med mine Børn, de faar nok at lære som Amerikanere. Han taler ikke Dansk med dem, og hans Hustru, som er tyktsedt men har været flere Aar i Danmark, gør det heller ikke. Det er ikke af Mangel paa Kærlighed til Danmark, at han undlader det, jeg kunde fristes til at sige, at han gør det af alt for stor Kærlighed, han søger at bekæmpe sin egen Kærlighed. Han har nu engang taget den Beslutning, at han ikke vil være dansk, at han vil blive fremmed, og det kan man kun blive, naar man bliver det fuldst.

Naar man er ung, er man ofte utilfreds, man har Lyst til at komme bort, ud fra det tilsyneladende lille til det store, og det er jo heller ikke altid, at det alene er tilsyneladende lille, det man lever i; denne Stræben er meget prisværdig. Men det er en betænkelig og vanskelig Ting at drøge ud for at blive ude. Naar man ikke reusserer, vil jeg

slet ikke tale om det, men selv om man reusserer, vil det altid vise sig, det synes jeg er min Erfaring, at der kommer en Tid, hvor man længes stærkt tilbage. Hos de fleste er Længslen i de virksomme og kraftige Perioder trængt tilbage, men som det gaar os allestaaende, naar vi bliver ældre, at Børndommen skyder sig frem og Mellemstadierne forsvinder, saaledes gaar det ogsaa Emigranterne, naar de bliver ældre. Jo ældre disse Folk bliver, og jo mere de hos deres Børn mærker dette uundgaaelige forskellige og fremmede, jo mere bliver der ligesom en Brod inden i dem, en tit uklar, men dog altid stikkende Længsel, eller hvad man vil kalde det, efter det, de forlod.

Der var engang nogle amerikanske Emigranter paa Besøg her i Danmark, og en af dem holdt en Tale, i hvilken han sagde: »Vi kan være kommet langt frem, vi kan materielt være kommet til at staa langt bedre, end i det gamle Land, men helt lykkelige kan vi aldrig blive. Denne Tale vakte stor Indignation blandt Danskerne i Amerika.

»Vi er rigtignok lykkelige« sagde de forargede. Jeg har selv hørt dem med stærk Indignation protestere derimod. Men der var noget i selve deres Indignations-Styrke, som en Smule gjorde Indtryk af at være et Forsøg paa at overdrive noget, som i Virkeligheden var rigtigt. Jeg tror, den Mand havde meget mere Ret, end de andre vilde give ham. I Amerika er det Mode, at være optimistisk. Amerikanerne er saa forfærdelig glade, de trykker stærkt i Haanden og er saa overvældende tilidsfulde. Det er deres Maner, fordi dette Land skal være det store Fremskridtsland, hvor alt hvad der hedder Sortseer, maa være bandstyrt. Heraf præges ogsaa Indvandrerne derovre, de skal være stolte af, at de er kommet ind i Landet, de skal være rigtige Amerikanere og føle sig over, at de har vundet et nyt og bedre Fædreland, de behøver naturligvis derfor ikke at glemme det gamle, men det nye maa være det første, under disse »Stars and Stripes« skal man begejstres for at leve og de. Men som sagt der er somme tider hos disse Udvalgte noget læmmende i den Måde, hvorpaa de viser deres Følelser overfor det nye Fædreland, som giver Indtryk af, at de trænger til at overdrive noget andet —

Da jeg skulde holde dette lille Forredrag — eller Causel, hvad de nu vil kalde det for — fik jeg sendende et Blad, som jeg saa tilstaa, jeg aldrig havde set før, Spejdernes Magazin, beder det. Redaktøren spurgte mig, om jeg vilde overlade Bladet mit Manuskrift til Gengivelse. Nu forstaa De efter at have hørt, hvad jeg har fortalt her i Aften, at jeg intet Manuskrift havde, men talte ganske frit, som om vi sad i Stue sammen og passerede. Jeg opfordrede Vedkommende til at referere hvad jeg sagde, og saa sendte han mig som Prøve et Nummer af sit Blad. Der fandt jeg en — jeg synes udmærket — Artikel for unge Menesker, den hedder »Et større Danmark«, som omhandler Firmaet F. L. Smith & Co. Artiklen bruger maaske nok lidt for store Ord og kalder Firmaet noget ganske enestaaende; saa gælt er det nu heller ikke, der findes afgjort lignende Firmer indenfor andre Brancher i andre Lande, og tilmed meget, meget større. Men selve Principet, Tanken i dette Firma finder jeg ganske fortreffelig. De kender dette Firmas Historie, det er danske Ingeniører, som har faaet deres fulde Uddannelse i Danmark, men som saa er rejst ud og har lært, hvad man paa deres tekniske Omraade er i Stand til at lære ude, og derefter har begyndt en Virksomhed med Anlæg af Cementfabriker ikke blot her i Danmark, men rundt omkring i hele Verden, saaledes at de haade er Eksperter for Folk, der ønsker at anlægge saadanne Fabriker og selv anlægge saadanne. Paa den Maade har de ligesom erobret et Stykke ny Verden for det lille Danmark.

Disse Folk har altsaa lært herhjemme, og saa er de taget ud for at lære mere, men de er tillige kommet hjem igen. Og det unge forfuldede Menneske, om hvis laenge Udlandsferd jeg har fortalt dem, og som netop ingen fuldført Uddannelse havde bag

sig, han, som maatte lægges i Ege-Løden ovre i Amerika, han kom ogsaa hjem igen, efter at være blevet til en virkelig Mand derude.

Jeg saa lige, som jeg sagde før, at jeg forstaa udmærket godt Ungdommens Trang til at komme ud. Jeg har selv følt den og søgt at tilfredstille den gennem Studier og Rejser i og udenfor Europa. Jeg forstaa ogsaa godt — for jeg har selv følt det — at man kan have mismodige Timer, naar det, man i Kraft af sin Erfaring og sin Uddannelse, véd er rigtigt, og som man kæmper for, ikke vil trænge igennem, naar man ikke kan saa sine Landsmænd til at forstaa det. Man kan føle sig træet og komme til at ønske, at man var borte og kunde blive borte. Men som jeg siger dem, jeg tror ikke, man ustraffet vender slo Barndoms- og Ungdomsland Ryggen. Heorik Ibsen fortæller ogsaa, at dengang han i Vrede havde forladt sit Fædreland, var det som om en Rytter hver eneste Nat red hjem til Norge med hans Tanker.

Derfor vil jeg gerne slutte med de Ord til de unge Menesker: Lær herhjemme, hvad I kan, saa meget I er i Stand til under de Betingelser, I lever under, rejse saa ud, og forog Jeres Kendskaber, men gør det med det Formaal at komme hjem igen.

Tag ud for at komme tilbage! Følg det Eksempel, vi har her i Spejderbladet, disse danske Ingeniører, som ikke rejste ud for at blive borte, men for herhjemme at grunde denne Forretning, der virker ud over Danmarks Grænser. De, som bragte hjem til deres Fædreland — materielt og aandeligt — det, som de ellers vilde have lagt derude. Og glem heller ikke den danske cand. phil., jeg forstaae dem om, der maatte over Atlanterhavet for at blive til Mandfolk, men som blev det og — vendte tilbage som et nyt og bedre Menneske.

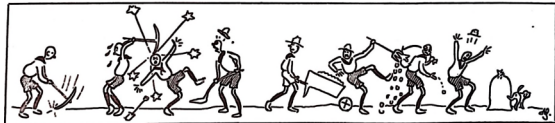
En Maori Ovn

En Trop fra Cambridge gav en glimrende Opvisning af en Maori Krigsdans. Drengene var klædt ganske som de indfødte: deres eget Skind plus et Skørt af Græs. Og de kogte endog deres Mad i en Maori Ovn.

Der laa en lille Dyrge afskaaret Græs paa Jorden; naar man stak Haanden ned i den, opdagede man, at den var kogbed. Greb man længere ned, traf man Kartofler og Kød, mellem en Mængde kogende hede Sten og varm Jord. Paa det Sted var Ilden tændt op, raget ud senere, og Maden sat ned for at passe sig selv.

I andre Dels af Lejren kogte man over aabent Baal paa den almindelige Maade, men det krævede en Koks stadig Opmærksomhed og bestandigt mere Brænde. Fordelen ved Maori Ovnen er den, at naar Ilden havde brændt nogen Tid, kan Baalet slukkes, Maden sættes ned, og Kokken danse Krigsdans i Fred og Ro.

BILLEDER FRA DAGLIGT LIV I NORDEN

Admiralens Dreng

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER
AF E. LE BRETON-MARTIN

Hr. Dodkins røde Ansigt blev nu ligblegt. »Det er umuligt, stønnede han. »Persi, sig at det er Løgn!»

Men Persi kunde ikke svare, han hulkede blot sagte.

Admiralen smilede foragteligt. »Saa er det vel bedst, vi gør en Ende paa dette Besøg,« sagde han; »De kan jo saa i nogen Tid tænke over, hvad jeg har sagt Dem, og hvis Skovfogden ikke kommer sig, saa lader jeg Deres Søn arresteres. Hvis De blot er en Smule retsindig, saa vil De ogsaa gøre Deres Til, at han faar den Straf, han fortjener. Kom saa, Dreng, og lad os gaa hjem og i Seng. I Nat har vi oplevet tilstrækkeligt. I Morgen — eller rettere sagt i Dag — holder Odderpatruljen sit fæste Møde.»

Hr. Dodkin stod ubevægelig, mens Trekisveret gik forbi ham og ud i den store Hal, der saa lige indenfor Hoveddøren, og han næste sig ikke, førend den tunge Portlæge var smækket i bag de uventede Gæster. Saa gik han over Gulvet og greb Persi i Skulderen.

»Er det sandt?« mumlede han hørt.

Persi sprang op, »Ja,« raabte han frækt, »det er sandt! Men hør nu, Far, du maa ikke lade det gamle Asen og hans Ungar faa Lov til at triumferer over os. Lad mig komme bort, indtil det værste er drevet over. Den Skovfoged er altfor tykpandet til, at han skulde gaa hen og da. Jeg maa bort straks. Men jeg skal nok tage Hævn. Jeg véd, du hader den Admiral! Derfor gjorde jeg det. Vil Du hjælpe mig?»

Aarene svulmede paa Hr. Dodkins

Fænde, og et Øjeblik stod han ganske stille og stirrede mørkt paa sin Søns blege Ansigt. Saa mumlede han: »Ja, jeg skal hjælpe dig, Persi. Det kan godt være, det er dumt af mig, men jeg hader den gamle Seidiot!»

Persi Ansigt klarede op.

»Saa er det et Ord,« sagde han og lo ondskabsfuldt. »Denne Gang fik de Ram paa mig, men det skal de faa betalt med Renter.»

Og det skal ikke vare længe, inden vi faar at se, hvorledes Persi og hans Fæder fik betalt Admiralen og Odderpatruljen, hvad de skyldte den!

KAPITEL XI.

Det nye Medlem.

Trette, men triumferende, kom David og Bob tilbage til Gaarden sammen med Admiralen, og da de nærmeste sig den, sagde han: »Hvis det ikke var, fordi Willis var kommet saa galt af Sted, saa synes jeg, vi kunde være velfredede med vort Spejderarbejde fra i Nat. Og skønt jeg stadig tror, at den Amos Klive er en lille Slyngel, saa skal han alligevel faa Lov til at foretage sig for din Skyld, David, for du har i Nat vist, at du er en dygtig Patruljefører. Dig bliver Odderpatruljen ikke nydt med, og Amos skal blive det sjette Medlem. Jeg haaber da, at gamle Dodkin tager sig ordentlig af sin kære Søn, ellers skal jeg nok faa sat Sik på Fyren. Men nu gaar vi i Seng; det kan ikke nytte noget, at du gaar hjem nu, David. Din Fæder véd jo, at du er

hos os, og her kan du sagtens faa en Seng. Og saa har vi hele Dagen for os. Bluserne og den anden Udrustning kommer sikkert nu til Morgen, og vi skal have en Parade ved Leden. Amos skal aflægge Spejderløbet. Nu maa vi da haabe, at han bliver sikkerlig, men du er ansvarlig for ham, David. Du reddede Skindet for ham i Nat. Hvordan mon Willis har det? Lad os først høre til ham og saa gaa ind i Kontoret til Wilson og Mosje Amos. Bare de to nu ikke er kommet op at slås, mens vi har været væk?»

Willis var kommet til Bevidstheden, og takket være den gamle Husholderske, Jomfru Blunts, Omhu og Pleje havde han det nu meget bedre, end de havde været at haabe. Han sov ganske roligt.

»Det er heldigt,« sagde Admiralen, »og nu kan vi fortælle Amos, at han ikke har mere at frygte af mig i denne Sag.»

Saadem omtrent led Admiralsens Tale til Amos:

»Her godt efter, hvad jeg siger, Amos. Vi har nu faaet bevist, takket være David, at det ikke er dig, der har slaaet Skovfogden. Du har meget at takke David for, men du kan vel gøre noget til Gengæld. Vi vil nemlig gerne have, at du skal med i Odderpatruljen og blive Spejder. Vi skal snart forklare dig Sagerne. Hvad siger du til det? Vil du være med? Det vil netop være noget, der passer for dig. Ligge ude i Skoven om Natten, jage, gøre Gymnastik, bygge Hytter og Broer og meget andet — det er den Slags, du

skal lære. Synes du ikke, det vilde være noget at være med til? David skal være Patruljefører og Bob Næstkommanderende eller Korporal, som vi kalder det. Og naar saa Patruljen er stor nok og helt ordnet — da andre er Maurits Warner, Gerald Heath og Harry Stabbin — saa har jeg en Øvelsesplan, der vil give jer alle sammen Lyst til at blive den bedste Patrulje i hele Landet. Na, hvad siger du saa til det, Amos? Har du Lyst til at komme til Patruljemødet Klokken ti i min store Lade?»

Amos Øjne strålede.

«Ja, jeg vil meget gerne komme, Hr. Admiral, hvis jeg saa tage Pisk med; men jeg véd jo ikke, hvad Fa'r vil sige til det.»

«Saa se det i Orden,» sagde Admiralen og lo fornøjet. «Nu er I nok i Patruljen. I Sang med jer med det samme. Sevn må I have. Klokken ti mødes vi saa igen ved Læden.»

KAPITEL XII.

Kommer Amos?

Admiralen var uenigelig en rask, gammel Mand, for skønt han var tres Aar, og den Nat havde været den mest anstrengende, han i lange Tider havde haft, saa var han dog oppe igen Klokken otte og begyndte sit Arbejde uden i mindste Maade at være træt eller uoplagt.

Paa Vejen ned fra sit Sovrærelse kigede han ind i det Værelse, hvor David og Bob lå. De to Drengene sov saa fast som en Sten. «Lad dem bare sove lidt endnu,» tænkte den gamle; «den Sevn har de fortjent» og han gik videre uden at vække dem. Han gik ogsaa ind og saa til Willis, der havde det bedre. Endelig lukkede han Hoveddøren op og stod og nød den dejlige Sommermorgens friske Luft.

Mens han stod der, blev han overrasket ved at se en Tjener i Livré og med Korkarde i Hatten komme ridende op ad Vejen. Tjeneren sprang af Hesten og tog ærbødig til Hatten. «Jeg bringer et Brev fra Godsejer Dodkin, Hr. Admiral, og skulde have Svar med tilbage.»

«Du mener vel fra Hr. Godsejer Dodkin,» brummede Admiralen.

«Ja, Hr. Admiral,» svarede Tjeneren og blev helt rød i Hovedet. Admiralen tog Brevet, brød det og læste følgende:

«Kære Admiral Worthing!

Jeg har sendt Persi bort. Nu er jeg ganske klar over hans Forbrydelses Omfang og jeg skal gøre mit til, at han faar sin Straf. Jeg skriver til Dem for at bede Dem være saa god ikke at gøre yderligere ved den Sag. Det vil være mig en Glæde at give Deres Skovfoged saa meget, han ønsker, i Erstatning for den Skade, han har lidt, og tillige sender jeg Dem min ærbødige Undskyldning for den beklagelige Hændelse. Idet jeg overlader Afgørelsen til Deres Venlighed, tegner jeg mig med megen Agtelse,

Deres

Cyrus Dodkin.»

Admiralen smilede. Familien Dodkin bejdede sig altaa, og Persi skulde fjernes fra sit Hjem. Det var jo udmærket. Admiralen kendte jo imidlertid ikke noget til den Sættelse, som Hr. Dodkin havde haft med sin Søn, og havde ingen Anelse om, at dette Brev var lægsagtigt og bedragerisk og Undskyldningen det reneste Hykleri, og at han — og Odderpatruljen — havde faaet to uforsonlige Fjender i denne Fader og den lille Søn.

Han rev Brevet i Stykker og stak Stumperne i Lommen. «Du kan hilse og sige din Hustru,» sagde han kort, «at nu er den Sag i Orden. Ikke mere. God. Morgen.» Og han vendte sig brat om og gik ind i Huset.

«Nu Frokost og saa til Arbejdet,» sagde Admiralen. «Jeg saa ned til Læden og faa Sagerne i Orden, inden Drengene staar op. Blusserne og Udruiningen saa være her i Løbet af en halv Times Tid. Saa ordner jeg dem, og naar Patruljen møder, er alting parat til at begynde.»

En halv Time senere slog David Øjnene op og saa Solen skinne ind i Værelset, hvor Bob endnu lå og snørkede.

Den nye Patruljefører sprang lystløst ud af Sengen, «Se, se,» sagde han ved sig selv, «min Korporal snørker nok. Det gaar aldrig an. Hvad er det nu. Bogen siger om det? «Det er farligt at snørke, hvis man sover i Nærheden af Fjender.» Han listede sig hen til Bob og holdt sin Haand for hans Mund.

«Op med dig, dit gamle Dovendyr!» raabte han.

Bob rejst op. «Hvad er Klokken?» udbrød han. «Halvtill Av David, det gaar galt! Patruljen skal møde Klokken ti, og jeg saa have kigget lidt i Bogen forleden.»

«Ja, jeg skal først have lavet mit en Tandbørste,» sagde David. Han saa sig hurtigt om i Værelset. Der lå Brænde parat ved Kaminen, og David udvalgte sig en Pind, brækkede et Stykke paa seks Tommer af og travede den op i den ene Ende, saa den kom til at ligne en Børste.

«Jeg har likte selv opfundet den,» sagde han lystigt, «men en Spejder kan jo lige saa godt begynde at hængse i med det samme. Har du ikke vældig Lyst, Bob? Og tænk saa, at faa Amos med i Patruljen! Han bliver den nyttigste af os alle, det kan du stole paa!»

Bob nikkede. «Ja, han er udmærket,» sagde han. «Men hvordan vil mon de andre synes om ham? Harry Stabbin er nu lidt af en Snob og gode Venner med Mourits Warner. Men den Slags vil ikke vide noget af, David. Jeg skal støtte dig, kan du tro.»

«Ja, I har jo gjort mit til jeres Fører,» sagde David bestemt, «og det saa jo betyde, at jeg har første Ret til at sige noget. Du hørte jo paa, hvad Admiralen sagde om Snobberi forleden Dag, og hvis Odderpatruljen skal være den bedste i hele Landet, saa må vi alle holde sammen.»

I kan stole paa, at de to Drengene ikke var længe om at komme i Tøj. Saa skyndte de sig ned og fik at vide, at Admiralen havde spist Frokost og søgt Besked om, at de ikke måtte komme ned i Læden før Klokken ti, og at Mourits, Harry, Gerald og Amos skulde have samme Besked, hvis de kom før Tiden.

Klokken var et Kvartér i ti, da Mourits, Harry og Gerald viste sig. Amos havde de endnu ikke set noget til.

«Hallo, Drengene!» udbrød Bob høj-røstet; I glemmer vel ikke noget!»

De tre nyankomne kiggede paa hverandre. Og pludselig vendte de sig alle tre mod David, og med Hænderne i Højde med Skuldrene gav de Spejderen Halvhilsen — Haandfladen fremefter, Tommelfingerens og Lillefingerens Spidser højet mod hinanden og de tre andre Fingre strakt op efter.

«I har nok glemt, hvad I har lært i Gaar,» sagde Bob lænende. «I skal hilse

jeres Patruljefører med fuld Hilsen — Haanden i Hovedhøjde.»

»Det er ikke rigtig af dig, Bob,« indvendte Gerald. »Du har stiddet og gransket i Bogen og er kommet forud for os. Du kan ikke forlange, at vi skal kunne svinge straks. Men du skal faa et se: at det ikke skal være længe, inden jeg skal hale dig.«

»Det var talt som en rigtig Spejder,« sagde David begejstret, »men i ved jo forresten ikke, hvem der er Sjetteanden i Patruljen. Det er vist bedst, du fortæller dem det, Bob.«

»Ja, hvem er det?« spurgte Harry Stebbins.

»Amos Klive,« svarede Bob. »Vi skal senere fortælle jer, hvorledes han kom med, men han har ikke allagt Spejderløftet endnu.«

»Amos Klive,« sagde de tre samtidig, og deres Ansigter viste tydeligt, at de var all andet end tilfredse.

»I allagde Spejderløftet i Gaar Aftes,« svarede David alvorligt. »og I husker jo nok, hvad der står i den fjerde Spejderlov: En Spejder er venlig mod alle. Jeg ved nok selv, at jeg ikke er saadan, hvad I kalder en pæn Dreng, men —«

»Hold op, David,« afbrød Mourtin Warner ham ivrigt. »Du maa ikke være vred paa os. Vi skal vise Amos, at vi ikke er snobbede, ikke sandt, Dreng?« Og hans to Venner svarede hurtigt: »Hav, hav!«

David's Ansigt opklaredes, og han skulde lige til at svare dem, da Hoblin, Admiralets gamle Gartner, kom hen til dem og hilste med flot Honnør.

»Efter Ordre fra Admiralet skal alle de unge Herrer komme ned til Læden,« sagde han.

»Javel, Hoblin,« svarede Bob. »Af Sted, Dreng, lad os faa lidt Fart paa,« og dermed for han ud af Huset.

Admiralet stod foran Porten til Læden, og Bob lagde straks mærke til, at hans Fader havde brudt Tiden. For lige uden for den solide gamle Bygning stod en skinnende hvid Flagstang, og neden for denne laa et smukt, blåt »Union Jack«, parat til at blive hejst til Vejs.

Admiralet modtog Drengene med et hjerteligt Godmorgen og Spørgsmaalet: »Hvor er Amos?«

»Han er ikke kommet endnu, Fa'r,« svarede Bob; men han kommer sikkert.«

Netop mens han talte, kom Amos med sin Hund, Pisk, i Hælens støvler, og stred sig hen til dem. De stirrede alle forbavset paa ham, og han saa i Sandhed sørgelig ud. Hans Tøj var slægt, han havde et blaat Øje og et Saar over den højre Tinding.

»Nu har jeg nok af det,« udbroed Admiralet; hvad er der i Vejen med dig. Du har da vel ikke været i Lag med Wilson igen, hvad Amos?«

»Nej, Hr. Admiralet,« svarede denne sagte. »Der er ingenting i Vejen; det betyder ikke noget. Wilson har ikke noget at gøre med dette.« Mere vilde han ikke sige.

»Ja, nu er Odderne fuldtallige,« sagde Admiralet uden at udspørge Amos yderligere, »og vi kan begynde at bestille noget. I har alle, med Undtagelse af Amos, allagt Spejderløftet. Det skal han snart komme til. For det første skal I gaa ind i Læden, hvor I vil finde seks Pakker med jeres Navne paa. Luk dem bare op, saa foerstaar I nok, hvad I skal gøre, naar I ser, hvad der er i dem. Naar I saa er færdige med det, kom saa ud til mig igen og gør jer klar til det næste.«

Drengene styrtede ind i Læden. David greb Amos i Armen. »Hvad er der sket, Amos?« hviskede han.

»Det var Fa'r,« svarede Amos lige saa sagte. »Han kom hjem for en Time siden og sagde, at jeg skulde gaa med. Han har noget for, som han vilde have, jeg skulde hjælpe ham med. Jeg ved ikke, hvad det er, men jeg tænker, det er noget galt. Jeg svarede ham, at jeg ikke kunde, og saa blev han ganske rasende. Han slog mig til Jorden, men Pisk og jeg slap dog bort.« Han saa sig hurtigt om, og der kom et angstfuldt Udtryk i hans Øjne. »Du kender ikke Fa'r,« mumlede han; »han skæner mig ikke, hvis han faar fat i mig.«

»Men nu, eller rettere sagt meget snart hører du til Odderpatruljen,« svarede David hurtigt. »Vi skal nok passe paa dig. Han skal du ikke være bange for, Amos.«

Men Amos rystede paa Hovedet. »Du kender ikke Fa'r,« gentog han.

KAPITEL XIII.

Hovedkvartieret.

Imidlertid havde de andre lukket deres Pakker op, og paa deres forbavsende Udbrud kunde man høre, hvor

glade de var. Pakkerne indeholdt nemlig Patruljens Udrustning.

Der var bredskygget Hatter; Staven med Patruljeflaget, et grønt Odborbo ved paa hvid Grund; Hælsstøklæderne, Bluserne, de blaa Skulderlæuffer, Læderbælterne, Rygsækken, Strømperne med de grønne Strømpebånd, og i Davids Pakke var der en Fløjte med Snor, fordi han var Patruljefører, og paa Bobs venstre Bluseærm en hvid Snor, der viste, at han var Korporal. Og endelig de korte, blaa Bukser.

Der er vist aldrig foregaaet en saa hurtig Forvandling som den, der gjorde disse Dreng til fuldt udrustede Medlemmer af Odderpatruljen. Saa gav David et kort Fløjte. »Er I klar, Dreng?« sagde han. »Vær beredte! Og han gik ud i Ladeporten fulgt af sin Patrulje.

»Bravø!« raabte Admiralet, da den Borte lille Skare marcherede ud i Sol-skottet. »Se, se, Amos, du ser jo glimrende ud. Er du parat til at allægge Løftet, min Dreng?«

»Ja, her Admiralet,« sagde Amos roligt. Saa bar han sig ad, som de øvrige havde gjort den foregaaende Aften.

»Nu skal vi først og fremmest bjeve vort gamle Flag,« Union-Jack,« og hilse det,« sagde Admiralet; »og da Flaget er Samlingsmærket for den berømmelige Nation, som vi hører til, saa maa vi have lidt at vide om dets Historie. Kom frem, David. Hejs Flaget. Præsenter!« og det røde, hvide og blaa Flag vajede frit, mens Drengene stod ret og hilste det. Men Drengene kunde ikke se, de brød ud i en jublende Hurra.

»Gamle Englands stolte Banner!« raabte Admiralet. »Se godt paa det, Drengel Der er ikke et som det i Verden, og vi skal sørge for, at det altid vajer øverst!« Han fortalte saa om dets stolte Historie.

Han slog op i den Bog, som han havde taget med sig, Spejderbogen, som han var blevet til Excer efter, som i nok husker. Han slog op paa en bestemt Side og sagde til Amos:

»Har du ikke et Stykke Søjlgarn i Lommen, Amos?«

Amos trak smilende et Stykke frem, og Admiralet tog sit Ur op: »Bind mig et Ræstik, et dobbelt Halvstik og et Raabandsknob,« sagde han. »Du skal faa et halvt Minut til hver.«

Men Amos rystede paa Hovedet.

»Jeg kan nok binde nogle Knobe, sagde han, »men jeg kender ikke Navnene paa dem.«

»Jeg kan binde dem alle sammen,« udtværede Mouris ivrigt. »Jeg lærte dem af en Kystvagts sidste Sommer nede ved Havet,« og han gav sig til at binde dem paa langt kortere Tid end den første.

»Ja, saa kan du jo lære Amos og de andre dem,« sagde Admiralen leende. »Saa kan vi senere tage fat paa de tre andre Prøver. Men jeg havde nær glemt, at der er en anden Sag, vi maa tale om med det samme. I hedder Odderpatruljen fra Briskamptoppen. Jert Patruljeskab skal være Odderens Skrig. Ja, I kender jo alle sammen Odderens og har hørt den skrig. Under tiden piber den, og undertiden gær den, og til andre Tider grynter den. Det er ikke saa let at efterlære den Lyd. Prøv nu! Ja, det tager vi til Patruljeforsøg.«

»Det er jo naturligvis en uhyre Mønstre, I maa lære; inden I kan blive Førsteklasse Spejdere,« fortsatte Admiralen. »Men vi maa ikke prøve at svømme, inden vi kan gaa. Nu skal jeg sige jer, hvad jeg tænker, vi vil begynde med.«

»I de kommende fireten Dage skal I gøre Løben her i Stund til Hovedkvarteret. I skal gøre alt selv, selv koge Jeres Mad, lave Jeres Senge, bygge Hytter, spore Vildt og saa videre. — I skal klare jer selv, bære jer fuldstændig ad, som om I var en Skare Mænd midt ude i Australiens Ørken eller et andet af den Slags Steder. Og vi vil have Jigstus og Boksnag og Gymnastik og Spejderlege og Kamp, indtil vi bliver ovenud dygtige.«

Naar I saa har lært det, sender jeg jer ud saaledes, at I paa egen Haand skal finde Vej til et Sted, som vi senere kan bestemme, hvor I skal have Kamp og Øvelser med andre Patruljer, saa kan I vise, om I virkelig kan klare jer selv. Det bliver en glimrende Øvelse for jer allesammen.«

David svigtede sin Hat i Luften. »Et Løve for Admiralen,« raabte han; og I kan stole paa, at der var Hustru, der led af noget.

Saa sagde Patruljeføreren: »Odderpatruljen skal blive den bedste i hele Landet. Det er I med til, ikke sandt Kammerater?«

»Jok!« raabte de i Munden paa hverandre.

»Saa er det et Ord!« sagde Admiralen muntert. »Her har I en Spejderbog hver. Nu benytter vi Resten af Formiddagen til at øve os i at hilse med de hemmelige Tegn og lære Patruljesamlet, Spejdergangen og de Mærker, som I kan tegne med en Fing i Jorden. Mouris kan lære jer andre Knobene, og efter Tetid skal vi lænde Lejligheden og gøre Nattelejrerne i Stund, for I maa da ikke tro, at I faar bragt Fjedermadræster eller Puder herud. Kogekar skal jeg nok skaffe Jer, men I maa selv lave Jeres Gæller, jert Børd og Ilden. I Morgen maa I alle ud for at gøre en eller anden god Gerning, og saa maa vi have en Leg for at se, hvordan vi klarer den Slags.«

KAPITEL XIV.

Spejderliv.

Der var næsten gaet syv Timer, siden Admiralen havde forladt Odderpatruljen, og i den Tid havde Spejderne faaet uddrettet forbavsende meget.

Nu maa man huske paa, at Odderpatruljen udelukkende var dannet af Drengene, der var fædt og opdraget paa Landet, og at to af dem, David og Amos, allerede havde betydelig mere Begreb om Spejderzager end almindelige Drengene. — David fordi han var en rolig, opmærksom og kraftig Natur og tilmed havde lært meget af sin Fader, Grovsmeden; Amos, fordi han kun alfor godt kendte den strengeste af alle Lærere, Nød og Svan.

Det var Amos, som havde lavet de Straaljer, som Spejderne skulde søve paa, Amos, som havde bygget et Tidstet, et virkeligt Lejkomfur, udstyret med alle de nye, blanke Kogekar.

Han havde fundet en Bunke gamle Mursten bag ved Løden. Dem havde han staalet op i to Rækker, omtrunt to og en halv Meter lange, der løb sammen henimod den ene Ende og dannede en Tragt med den største Aabning mod Vinden, saa at der stadig var god Træk fra Vindhalden. Og alle de smaa Træspæner og Finde, som de brugte til Brændsel, blussede lystigt.

Admiralen havde sørget for, at der var blevet anbragt en god Forstyrning af Madvarer i Løden. Han havde skaffet Mel, Te, Kakao, Sukker, Flasker,

Smør og Mælk. Saa snart Patruljen var blevet helt dygtig i at hilse og i de hemmelige Tegn og havde øvet Patruljeforsøg, saa at Admiralen kunde være tilfreds med alt, naar han kom og prøvede dem, havde David givet sig til at bestemme Lejrreglerne.

Amos skulde passe Senge og koge Maden, Mouris og Gerald gik hen til det nærliggende Krat for at hente Brænde; Bob blev sendt ud for at skyde en Kanin eller to, og David og Harry var optaget af at lave Gæller og Lystestager.

Mellem noget gammelt Skrammel i Løden havde de fundet flere gamle Flasker, som havde indeholdt Olie, og en Rulle tyk Staaltraad. Takket være Oplysningerne i Spejderbogen var det ikke vanskeligt for Harry at lave Lystestager. Han skulde nemlig blot fylde en Tomme Vand i Flaskerne og stille dem ind i Gløderne, saa revnede de i Højde med Vandet. Og naar han saa stak et Lys ind i Flaskenhalen og pressede den med Bunden i Vejret ned i Lørgulvet i Løden saa havde de paa den Maade en Lystestage, der ikke blot var brugbar men ogsaa uden Brandfare.

Det tog længere Tid at lave Gællerne. Der blev brækket et Stykke Staaltraad paa otte Tommer af Rullen, og de to Endes blev tilspidst ved at gælde dem mod en Sten. Stykket blev saa bukket sammen og snoet paa Midten. Naar man tager Hensyn til, at de to Drengene var Begyndere i Faget saa gik det helt hurtigt med at faa lavet en halv Snees Stykker.

Det var begyndt at blive Tusmørke, da Admiralen kom tilbage igen. Harry, der var blevet sat paa Udkig, meldte, at han kom, Odderpatruljen gav de andre Tegn til, at de skulde være parate. Patruljen traadte an paa Løden, og da Admiralen viste sig, blev han hilset med fuld Honnør og Spejdernes Korsang. David sang først: »Var heredit« og alle de andre stemmede i med. »Zing — a — zing! Bom — bom!« saa højt at Ekkoet ringede.

Det glædede øjensynlig Admiralen, og han begyndte straks Inspektionen. »Det er nydeligt,« sagde han. »Har Drengene, jeg vil spise til Middag hos jer. Hvad byder du paa, Amos?«

(Fortsættelse).

Der er nu allerede længe siden, jeg skrev den sidste Artikel om dette Emne, og der er siden den Tid sket en Masse ude i Naturen. Jeg skal referere en Del af mine iagttagelser siden da, indhøstede i ny og næ paa smaa Besøg i Mark og Skov.

Viborne er forlængst kommen, i flakkende Flugt viser de snart den sorte Ryg og snart den hvide Bug, mens de lader deres »Vyt« høre over Bredderne ved Gentofte Sø. De fleste Stære er kommen og har begyndt at indrette sig og vrikende at spasere rundt over Plæner og Marker. Lærkerne synger nu, saa Luften genlyder deraf, og Guldspurvene — Gulsplink — som Jyderne kalder dem, lader deres Stemme høre fra Vejkanterens Buske og Træer.

I Skovene skinner Hasselbuskene lyssgule af de lange, støvede Raker, Pilens Grene med de sølvhvide Gælinger tegner sig paa Afstand som Grene besat med store, findrende Vandraaber, Poplens Raker bliver lange og loddegraa, og Elmetræerne skinner rødt af de store Blomsterknopper. Skovbunden grønnes nu kraftigt, der er tydelige Blomsterknopper paa Forarsplanter og Ringelurt, Vortedorranunkel, Gulsjærne og Anemonerne begynder det aarlige Kapløb om at komme først. Mosset i Bunden støver af de fine Moskapsler paa deres lange tynde Stilke, deres spidse Hætte er gaaet af, og Laaget nedenunder med den lange Spids er falden af de fleste. Disse Moskapsler er nydelige at studere, og tager man Hættens og Laaget af dem, kan man klemme Sporestavet ud, gulligt eller grønt af forskellige Mosser.

Op Skovens Fugle. De er begyndt for Alvor at faa andet at tænke paa end det bare Morskab.

Wood-craft

Og da jeg skævede min Dør på Klem
Sag Vindst Duff i Stuen
35 skulde jeg og min Aftidig
Og stik en Syren i Huen.

Jeg saa forleden Dag 2 Krager flyve rundt og se paa Lejlighed, de fløj fra Træ til Træ og fulgte ad, snart var det den ene, snart den anden, der rekognoscerede Grenene. De fulgte en Tid lang af en tredje — en Rival? — men de næppe skævede til ham. Spætterne trommer fremdeles, og det er let at faa dem at se. Bogfinkerne synger nu i Munden paa hinanden, de kan næsten hele Strofen og de sidder med rejst Hoved, gabende Næb og bølgede Bryst som Sangrinder og afleverer deres lille Stump Koloratur. De jager ogsaa hinanden — Hannerne — oppe i de nøgne Trætoppe; de forfølger hinanden med Brus i Fjerene og svirrende Vinger og slaar sig ned paa Grenene med spredt Hale og hængende Vinger, for straks at fortsætte Jagten. Ogsaa Solsortehannerne jager hinanden som sorte Bolde op og ned gennem Skoven og forfølger hinanden i lange Hop udad Grenene. Spætterne opgive af og til deres Undersøgelser af Barken og gaar løs paa hinanden med Bajonetten og deres dryt — nyt — nyt — nyt lyder snart her snart der fra de høje Træer. Musvitterne jager hinanden i Ungskovens Smaatræer og sidder saa pludseligt overfor hinanden med hængende Vinger, mens deres tit — sit — sit — sit — sit — ligesom rystes af dem i hurtig Rækkefølge, og en og anden af dem sidder og gaider sin ene høje Stræng, der næsten lyder som en skarp Fløjte

med 2 høje Toner. En af mine Dreng har set 2 Solsorte parre sig, og i Dag saa jeg en Sængdrossel i Skoven.

Jeg sidder i Dag i min Stue i høj Sol og ved Fornarsluft, der fylder Stuen gennem det aabne Vindue. Ude bag Træernes Grene hvælver Himlen sig lys over Markene, og Lærkerne Triller ligger som en uafbrudt Klang i Rummet, som en dæmpet Musik af høje Toner.

Sangdrosselen her paa Vejen er kommen hjem, og hver Eftermiddag giver den gratis Fløjtekoncert fra Toppen af de høje Træer.

Stærne fløjter og smadrer nu tidligt og sildigt fra Tage og Træer, med Næbbet strakt opad og hængende Vinger gaar de fuldstændigt op i deres Kald, de slider i det saa det næsten er trættende.

For nogle Aftener siden regnede det, og der stod en Fyt i min Gaard, da jeg kom derom, saa jeg et Dyr bevæge sig dert, det var en Vaarskade; den havde været paa Udflygt og havde da antaget Pytten for en rigtig Dam. Det var en Han af den store Vaarskade, og den for rundt over Cementen i forgæves Anstrengelser for at gaa tilbunds. Den var blank og brun og flad og havde dejlige Skovle paa Forbenene og lange kraftige Aars-Bagben. Da jeg kom igennem en halv Time efter, var den forduftet — gaaet paa Vingerne.

Paa solede Steder ved Skovene staar nu Vortedorranunklerne som skinnende gule Sole, og enkelte Anemoner er udsprungne. Ogsaa den blaa Lungesort med sine krueformede Blomster med lille Krave er i Blomst, og Gulsjærne og Lærkesporen har bristefærdige Blomsterknopper. Ælvens Blomsterknopper har lukket sig op, saa alle de smaa røde Blomsterknopper ses

og de giver i Solskinnet Træet en rar Farve. Pil og Poppel har lange Knopper, og Hasselbuskene og Elsetræerne er snart færdige med at støve fra Haastræerne, der er begyndt at blive brunlige og slatne.

I Fredags var jeg i Skoven og saa det altsammen. Nu er der ordentlig kommen Liv i Fuglene. Hannerne kan ikke lade hindeuden i Fred, de mødes ustandseligt som Rivaler. To Solsortehanner mødes, de sænker Hovederne og løfter og spreder Halerne og ryger paa hinanden, saa det ser helt alvorligt ud. Der er kommen mange Sangdrosler. Der kommer en her ned i Græsset, den sidder stille og viser sin lyse graubrun Ryg, jeg vilde sikkert ikke have set den, hvis jeg ikke havde set den komme. Nu gaar den frem, slank og spinkel i Kroppen, finere i Bygning end Solsorten, og den vender sig, saa vi faar det lyse Bryst for, med de mange mørkebrune Pletter. Den hopper ikke ret meget, den løber mest med hurtigt Fodskifte og standser pludseligt. Det er ikke som Solsorten, og den slaar heller ikke Bladene saa kraftigt bort. Tjüh — Tjüh — tjüh tjüh, tjüh siger en opskræmt Solsort tæt ved, og Droslen tager mod Oplysningen og Adværten og fjærner sig.

Nu staar de blaa Anemoner i fuldt Flor i Skovene, som klareblaa Blomsterpletter med lyse Stenak af Støvbjærerne strittende mellem de visne Blade, de nye er endnu ikke kommet. Paa solaaene Steder blomstrer Martsvioletten, og Paaskeliljens Knopper er bristefærdige. I Skoven er de grønne uanselige Blomster paa Bingelurten forlængst udsprungne, og man kan allerede plukke store Buketter af Anemoner paa de rigtige Steder. I hvor Bunden ligger højt og lettere genvarmes. Lærkesporens tunge,

violetrøde Klaser med de vanskabte Sporeblomster er sprunget ud, og Gulstjærnen krænger sine seks grønne Blomsterblade og blotter sit gule Indre.

Frøene, som har ligget Vinteren over og ventet, begynder nu at spire. Navnlige Ahornfrøene er meget villige, og overalt ser man deres to lange smalle Kimblade i Færd med at rulle deres Spiraler op, hvis de da ikke allerede har udfoldet sig.

De vintergemte Insekter tridser nu saa smaat rundt. Man roder lidt i Jorden eller i Bladene, og snart kommer en tommelang sort Løbebille kravlen paa sine lange Ben, snart tridser en lille Maftebøne af Sted som en lille rund Kugle. De store tunge Huntrumler farer brummende om mellem Planter og Blade og leder efter et Hul, der egner sig for dem. Vingerne svirrer saa kraftigt, naar de svævende undersøger Bunden, at de visne Blade vender sig ved Trækket — man skulde ikke tro, at det var alderstegne Madammar fra Ifjor, der har sovet hele Vinteren.

Fuglene er det en Fryd at se. Mere og mere stilner Kampene af, og Færrene har travlt med at ordne og indrette sig. Jeg besøgte dem i Gaar i Charlottenlunds Skov. Solsortehannerne gav Koncert — de synger godt og kraftigt og laader sig ikke forstyrre, men der skal Øvelse til for at kende deres Slag fra Sangdroselens Triller. Mens jeg hørte paa dem, kom et Bogfinkepar flyvende, og jeg fik et Glimt af deres hvide Vingepletter, da de kom flyvende langs Jorden og saa skraat opad op paa en Gren. De var ikke til at tage Fejl af. De havde travlt og fløj videre. En Sangdrosle fangede mit Øje, da den kom strygende. Den satte sig paa en lav Pæl ved et Stakit og sad der og

gemte sig. Jeg blev øjeblikkelig til Statue, men den blev siddende — længe. — Den skævede til mig men følte sig tryk og den faldt vidunderligt sammen med sine Omgivelser. En Mand med en Cykle jog en anden Sangdrosel op lige ved — den havde jeg ikke set — saa fløj ogsaa min. Det var altsaa et Par — sese. Imens jeg ventede kom en Musvit med noget i Næbbet inde fra en Villa. Den tog Plads paa en tynd Gren, klemte sin Bid fast med den ene Fod mod Grenen og pillede den i sig i smaa Bidder. Bagefter strøg den omhyggeligt sit Næb rent mod Grenen, slog en Node an og forsvandt. Pludselig lød en høj, tynd Trille bag mig. Jeg vendte mig roligt om og ganske tæt ved paa en Stakit pind sad en Rødkælk og sang af fuld Hals. Dens gule Bryst bevægede sig stærkt. Den fløj op paa en Gren og for ned paa Stakitets Tværpind vimsede en anden Rødkælk om. Det var Hunnen. Og mens Hannen fortsatte sin Sang paa sin nye Plads, gav hun sig til at undersøge nogle Muller i Egestammerne. Hun kigede ind i dem, og hun fløj fra Kvist til Kvist omkring dem, sad hvert Sted lidt og saa sig om. Saa fløj han hen i et andet Træ, og hun fulgte og fløj helt hen til ham. Mens han saa igen stemte op, fortsatte hun sine Undersøgelser. Hun saa øjensynligt paa Lejlighed og interesseret sig kendsligt ikke mindst for Udenomsbekvemmelighederne. Det gjaldt jo om Pladsen vilde være gemt, naar Løvet kom og at der var gode Steder i Nærheden, hvor de kunde sidde ubemærket.

Kanoturen Sommeren 1918

Sørø — Fredericia

For at kunne deltage i denne Kanovandreljr stilles følgende For-
dringer: Deltagerne skal være fyldt
17 Aar (en særdeles kraftig og en-
faren 16 Aars Spejder kan dog
medtages efter Lederens Skøn).
Han skal have drevet Kanosport
før og været paa mindst én Fle-
dages-Kanotur, samt have en Kano,
der er sødygtig, og som han selv
kan lappe. Kanoen skal forevises
Lederne og godkendes, før Delta-
gelse indrømmes. Spejderen skal
have taget 1ste Klases-Mærket;
Svømmen og Livredningsmærket
samt kunne svømme 1 Km med
Tøj paa (Denne Prøve skal helst
afslæges for en af Lederne eller i
alle Tilfælde attesteres af to voku-
sne). Deltagerne underkaster sig
fuldkommen Lederens Befalinger
og skal love aldrig at sejle alene,
men altid mindst med én eller to
andre Kanoer. Sejlsads om Natten
paa aaben Sø finder ikke Sted. I
hver Kano skal der findes et Ka-
pok-Redningsbælte, samt Svamp
og Øse. Det anbefales at lave Sejls-
dagsposer til »Klunds« og at ferie-
se dem godt. Al Proviantering maa
Deltagerne hver især sørge for. Et
Overslag over Udgifterne kan paa
dette Tidspunkt ikke gives, men
Lederne gør allerede nu opmærk-
somme paa, at det selvfølgelig ef-
ter hele Turens Beskaffenhed og
Længde ikke kan blive helt billigt.
Turens Gang er som følger:

Ekspeditionen begiver sig pr.
Jernbane til Sørø, hvor Skuderne
sættes i Vandet paa Søress. Gen-
nem Sørø og Tuelse gaar Turen

gennem Tuelse og Susaa til Ty-
strupse. Her »hejses« Sejlene, og
denne langagtige Sø gennemsejles,
indtil vi atter befinder os i Susaen
og fredelig pagayer os frem til
Gunderslevholm, hvor Lejr I bliver
rejt. Næste Morgen gaar det med
Fart videre op ad den kønne Aa
forbi Herlufholm og Næstved til
Gavnø, paa hvis Sydspids Lejr II
kommer til at ligge. Vi tager af
Sted ved Solopgang, for vor næste
Lejr skal være helt ovre paa Fal-
ster. Gennem Dybese Fjord naar
vi ind i Agnø Fjord, og ved
Knudsbj bærer vi Kanoerne tværs
over Knudshoved Odde (ca. 1½
Km) for at fortsætte Sejlsadsen paa
den anden Side Vordingborg langs
Mønsø Ø, og hvis Vejret tillader
det, sejler vi over til Falster (ca.
3½ Km.) langs med hvilken vi
endnu naar en halv Mil frem og
slaar vor Lejr III op ved Valnæs
Gaard (3 Km Vest for Vaalse).
Næste Dag sejler vi et Stykke ned
i Guldborgsund og tager paa et
smalt Sted over til Laaland. Længs
Laalands Kyst forbi Bandholm til
Kragens, hvorfra Farten, hvis det
er roligt, gaar over til Fejs, hvor
Lejr IV rejses. Vi tager næste Mor-
gen tilbage til Laaland igen og
norden om til Færgegaarden ved
Taars. Herfra sætter vi med samt
Kanoer over til Langeland, hvor
vi lejer en Arbejdsvogn og kører
Kanoerne over paa Vestsiden, for
at slaa Lejr (No. V) i Nærheden
af Faarøvejle. Fra Langeland sætter
vi over til Stryn, og vi befinder
os nu i det vidunderlige sydfynske

Øhav, der er som skabt for Kano-
vandreljre. Fra Stryn over Grens-
holm og Birkholm til Hjortø. Der-
fra til Drejsø og endelig til den
ganske lille Flæskholm, hvor der
saa vidt vides ingen menneskelige
Huse findes. Her rejser vi Teltene
(VI). Næste Dag gaar den langs
Avernaks over til Bjørnø og ind
til Faaborg (VII). Kun en lille
Dagsrejse for at vi i Faaborg kan
faa Tid til at hvile ordentlig ud
og faa fyldt vore Vomme. Vi sover
længe og tager derefter langs Ky-
sten gennem Helnæs Bugt til Avern-
næs, hvorover vi bærer Kanoerne
(ca. 500 M.) og videre forbi Assens
og over til Bogs. Her rejser vi vor
Lejr VIII. Fra Bogs sejler vi tilbage
til Fyn, og langs med de skønne
Wedellborgskove glider vi ind i
Tybringvig og herfra udenom
»Aalehovedet« til Sporstejn. Her
maa vi atter tage Kanoerne paa
Nakken for først igen at lade dem
skulple paa Bøgerne i Gamborgs
fjord. Ved Gamborg kommer vor
Lejr No. IX til at ligge. Vi har
nu kun en Dagsrejse tilbage for at
naa Turens Endestasjon, Fredericia,
og de sidste 2—3 Mil gaar derfor
hurtigt. I Fredericia indskiber vi
os selv og vore Kanoer i Køben-
havns Dampere og er næste Dag
atter tilbage i København.

Skulde der indtraffe nogle ulæ-
gelige Havarier, eller er der nogle
af Deltagerne, der ikke har Tid til
at være med paa hele Turen, saa
er der flere Steder undervejs, hvor-
fra vedkommende kan tage hjem
pr. Damp. Kanomanden.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er åbent fra 12-5 1/2.

Frederiksborg Division.

Hillersød og Helsingør Troppe deltog den 24 i en Øvelse med 1. Nørrebro Tropp i Terrænet omkring Lillerød.

Hornbæk Tropp fejrede den 24 sit 3 Aars Jubilæum ved en Festlighed. Samme Tropp har faaet anvist 1 1/2 Td. Jord i Sænte til Kartoffeldyrkning og er nu gaaet i Gang med Arbejdet.

Hornbæk Spejdersnes 3 Aars Fest afholdtes Tirsdag den 2. April i Hornbæk Biografteater. Da Tiden til Festens Begyndelse var inde, var Salen stuvede fuld og alle Pladser besatte. Efter at der var budt velkommen, sang Forsamlingen »Der er et yndigt Land« under Orkesterledelse, hvor Hr. Carl Heine havde Klaver, Hr. Asbjørn Galsner Violin primo og Hr. Fritz Heine Violin secondo. Et Par Musiknødder til gjorde god Effekt, hvorefter Tæppet gled til Side for Spejderkoret, som tostemmig sang »Siger Gladsøends Vise«. Dernæst sang forhenv. Troppfører Clod Swensen, under Accompanement dels af Hr. Dan Andersen og dels af Hr. Carl Heine, nogle Sange. Efter »Farvel lille Grethe« holdtes der Pause, hvor man ivrigt opfordredes til at købe i Bodene.

En kort Pause bragte hurtigt Folk paa Plads igen, og dernæst fortalte Hr. Dan Andersen i korte Træk om Livet i en Sommerlejr og bad samtidig Folk undskyldte eventuelle Fejl og Mangler i de Acter som, efter Josef Heydens Trio, kom til Syne bag det hemmelighedsfulde Tæppe. I disse fælte man sig henstat til en dejlig Eng med Skov og Strand, hvor Spejderne kommer hjem fra Øvelse, spiser Middag, faar Besteg af en overmaade elskværdig Ritmester, som inviterer hele Troppen til Chokoladeglide i Kærrebæksstade. Gildet for-

mede sig som en gemytlig lille Act, hvor Ritmesteren møder i Galla, og som Improvisator driller sin Oppasser og fortæller Drengene Historier. Til sidst kom Lejrpladsen igen, og man saa Spejdere skrive Breve. Da Tæppet gik ned, hørte man »Bifaldets Storm« fra det magtige Biografteater. En lille Auktion bortfaldsmærkede Restoplaget af Kunstgenstandene i Bodene. Da Spejderkoret sang »Kender du Hornbæks smilende Kyst?« fælte man sig stærkt betaget af den af Hr. Lærer Rasmussen komponerede Melodi, som baaret af de friske Drengestemmer nødvendigt maatte finde en smuk Genklang. — Efter en kort Tak til Formidlende, passive Medlemmer og Spejderinteresserede afsluttedes den vellykkede Fest med Afspælgelsen af Nationalanglen.

NB. Orkesteret, som var det bærende Midtpunkt, bestode stor Ære. Som Ekstranummer sang d'Hr. Lærer Rasmussen og Christensen et Par Sange. Efter »Nordsjælland«.

Fyns Division.

1. Odense Tropp har i den forløbne Maaned holdt 2 Øvelser sammen med 2. Odense. Den ene Øvelse var en Meldingsøvelse gennem en Rastlunde; største Parti bevogtede en 2 km Grænse ved at opstille faste Poster paa 4-5 med en Mand patruljerende mellem hver og Spejdere fremme i Terrænet. Mindste Parti skulde bringe en Melding gennem Grænsen, men opnaaede først dette ti Minutter efter Øvelsens Ophør.

Patruljemøderne benyttes til Forberedelse til 1. og 2. Kl. Prøven, saa der til Sommer kun findes 1. og 2. Kl. Spejdere i Troppen.

Det er desværre ikke lykkedes 1. Odense Tropp at fremskaffe Jord til Kartoffeldyrkning, da der er disponeret

over al Byens Jord, der behandles af Arbejdsløse.

2. Odense Tropp har endelig faaet op ordnet Reglerne for Alarmering.

1. Assens Tropp, der under den nye Troppfører, Arthur Offenhüusers, Ledelse i Løbet af de 2 sidste Maaneder er gaaet imponerende frem, har nu ogsaa faaet et Troppsaad bestaaende af: Apoteker Strøbyerg, Hr. Røwson, Købmand Th. Plum, Bankdirektor Beierholm og Conditor Nielsen.

Troppen har faaet et Telt, paa Grund af Tidernes Vanskelighed er det ikke lykkedes at skaffe flere, men til Gengæld har Købmand Th. Plum for at afhjælpe denne »Bolligneds« lovet at levere Troppen Træ til at opføre et Hus paa Divisionens Lejrplads ved Aa.

Troppen har ogsaa faaet en Troppskærre og en Troppstander, der staar den 1 den billige Pris af henholdsvis 35 og 5 Kr.

18 Spejdere har under Overværelse af Troppsaadets Formand taget 2. Kl. Prøven.

Troppen har foretaget 2 Ture for at blive trænet i March.

1. Ringe Tropp har holdt to Troppsevelser, den første som Orienteringsøvelse i Terrænet Ringe, Rynkeby, Sæddinge; den anden, en større Øvelse fra Kl. 8 Morgen til 6 Aften; der marcheredes fra Ringe til Nørresø — Troppskærren medførte — Bælttænding og Madlavning. Kl. 2 1/2 Terrænleg. Kl. 3 1/4 Hjemmarch. Helt Turen er godt 4 Mil, og alle klarede Turen flink.

Patruljeførermøderne har været benyttet til Gennemgang af Øvelser og Patruljeførernes forestaaende Arbejde: Afstandsbedømmelse og Sundhedslære.

1. Faaborg Tropp Troppsevelser har været helliget 1. og 2. Kl. Prøven samt Udmåling af Areal til Kartoffeldyrkning.

10 Spejdere har taget 2. Kl. Prøven med et Gennemsnitsresultat af ug.

1. Svendborg Tropp har foretaget en Fredagstur til Hemsølagsgaard.

Patruljemøderne har været anvendt til Signalering, Kortlæsning, Bokning og Forberedelse til Paasketurten.

1. Kerteminde Tropp er blevet dannet og tæller 33 Spejdere med Steen Lujls Bahlaw som fungerende Troppfører.

16 Spejdere har aflagt Rekrutprøven.

Næstregjyske Division.

For 7. Gang afholder Divisionen sin aarlige Foraarsturnering. Skuepladsen er Thisted, og Hr. Kammerherre, Amtmand Baché, R. af D., har overtaget Hvervet som Turneringens Præsident.

Programmet er omtrent det sædvanlige: Ambulancesøvelse, Spejderdrætt og Løb. Den ene Eftermiddag, 1. Pinsedag, begynder med en Alarmering, hvortil mødes i fuldtalssig Paasklædning og medføres Lejrdrumsting. Efter Mønstret afholdes kombineret Forbindings- og Orienteringsløb sluttende med Lejrsamling og stort Lejrball med Konkurrence-Opmærksomhed og Underholdning.

Turneringen ledes som sædvanlig af Divisionens Stabschef, Premierløjtnant Gudme.

Div. Red.

Hellerup Division.

Hvad Spejdere brugte deres Paaskeløbet til:

- 1 Spejder gik 5 Mil paa 12 Timer.
- 7 Spejdere gik 8 Mil paa 12 Timer.
- 3 Spejdere gik 10 Mil paa 12 Timer, og 1 Spejder gik 11 Mil paa 12 Timer.

Det maa siges at være en ganske god Præstation at gaa 10-11 Mil i Løbet af 12 Timer.

Sci. Georgsdagen: Divisionen stillede om Morgenen Klokken 7 paa Strandsbredden ved Charlottenlund. Fanen førtes til Fløjen, og Divisionschefen, Rektor Hartvig Møller, holdt en Tale til sine Spejdere, hvorefter Budskabet fra Generalmajor Casperschold blev oplæst.

Divisionschefen gav sin ældste Tropsfører, Sven V. Knudsen, Haand paa at holde Løven, hvorefter samtlige Spejdere aflagde Løftet til Divisionschefen. Fanen førtes fra Fløjen, og den stemningsfulde Morgenhøjtidelighed var forbi.

I Dagens Løb afsendtes Koert til udenlandske Spejdere.

Tropsførerne opfordres indtrængende til at indsende ikke for lange Rapport til Divisionsledelserne.
5 Kr. hver Maaned for den bedste Rapport.

Et Par Ord om Paasklædningen

Jeg har i den senere Tid overværet forskellige større Spejderøvelser, f. Eks. Lyngby Divisionens Foraarsturnering, Københavns Divisions Præsentation for Spejderchefen m. m., og ved disse Lejligheder har jeg lagt særlig Mærke til én bestemt Ting, der efter min Mening er, som den ikke burde være, nemlig Paasklædningen. Den er alt for uensartet. Ja misforstaa mig nu endelig ikke, jeg ved meget godt, at det er svært for Munderingsdepotet at skaffe »Klunse« til saa mange, som vi efterhaanden er blevet; men dette kan man nu ikke altid skyde sig ind under; thi ingen skal bilde mig ind, at fordi der ikke kan skaffes Stoffer, at det saa er absolut nødvendigt at skære Skyggen af den gamle og overbrodrene Pullen med alt muligt »Krimskrams«, som ingen Steder har hjemme. Kan man ingen Hatte faa, godt saa gaar man uden. Mange vil maaske sige, at det er umuligt i en Lejr at færdes uden Hovedbedækning, det bejser jeg mig for, men dertil kan man anvende de alt andet end kønne Spidsbuer, som synes at vinde Indpas i Troppene. Men hvad de Erfaringer angaar, som jeg har høstet som Spejder, maa jeg sige, at et Lommeterklæde med en Knude i hvert Hjørne er den bedste Lejrhue, man kan ønske sig og tilmed nem at tilvejebringe.

Efter Huerne eller Hattene kommer vi til Bluserne. De kan maaske være lidt renere og bedre forsynede med Knapper, men de kan endda gaa an. Men saa Benklæderne, paa dette Omraade er Meningerne lidt delte, nogle benytter Knæbenklæder, andre Ridebenklæ-

der og endnu andre lange, ja jeg har saagar set en Spejder optræde i Livjægerbenklæder til Uniform, dette er absolut forkasteligt og maa trække fra i en Konkurrence, hvor der gives Points for Paasklædningen. Lad os standse lidt ved Ordet Uniform, hvorfor hedder det ikke en »Spejderuniform« i Stedet for en »Spejderdragt«? For mig har Ordet »Dragt« altid haft noget at gøre med »Maskerade«, »Karneval« eller »Festelavn«, og hvorfor skal vi stille vor kønne Uniform i Klasse, med de til disse Fester anvendte Dragter? Jeg vil derfor henstille til de Herrer Førere for Fremtiden at benytte Ordet »Uniform« eller hvis det er for fint, saa slet og ret »Klunse«, det ved man da, hvad er.

Til syvende og sidst Strømperne, de skal absolut være ens for hele Troppen, maaske med forskellig farvet Strømpebaand.

Der er ikke noget, der stemmer en Dommer mildere, end naar han ser en Troppes raske, kærnesunde Drengene ens paasklædt fra Top til Taa.

Dette kan overmaade let opnaas uden Udgift for Drengene, naar Tropsførerne danner, om jeg saa maa sige, en »Besigtigelsesuniform«, som vejleder Drengene med Hensyn til Indkøb af Uniformgenstande og besigtiger dem, før de tillader Brugen af dem.

Det var kun dette, jeg vilde sige og samtidig rette en Appel til de Herrer Førere, om at se lidt mere paa deres Drenges Paasklædning; thi hvorfor skal vi staa tilbage for en saadan Institution, som F. D. F., hvad Ensartethed i Paasklædningen angaar. P. S. R.

VORT LANDS ERNÆRINGSFORHOLD UNDER VERDENSKRIGEN

LIDT OM ERNÆRINGSRAADET - DEN NYE STORE STATS VIRKSOMHED

Al Tuchen Frederiksen

Indenrigsminister Ove Rode der har taget en væsentlig Del af Initiativet til Rationeringen, Prisreguleringen og Dyrtidsforanstaltningerne, sikkert i Øjeblikket Danmarks mest omstridte Mand.

Da den store Krig brød ud for fire Aar siden, var det den almindelige Mening hele Verden over, at den vilde blive kort men blodig. Man var klar over, at de moderne Kampvaaben anvendt overfor de vældige Millionhære, der i tætte Masser rykkede imod hinanden vilde medføre et Blodbad, til hvilket Verden aldrig havde havde kendt Mage — men til Gengæld vilde jo, mente man, Krigens kun vare et Par Maanedere eller saa, at den skulde trække ud til Jul, ansaa for ganske utroligt.

Til at begynde med saa det jo ud til, at dette virkelig skulde ske. Tyskerne gik i Marscher frem lige til Paris' Forstæder, og den gamle tyske General Haessler var ikke langt fra i Løbet af nogle faa Uger at kunne spise Frokost i Paris, som han temmelig udfordrende og selv

sikker havde forkyndt — men saa kom Marneslaget, og det viste sig, at de Allierede var i Stand til paa alle Fronter at holde Centralmagterne Stangen uden dog at være saa stærke, at de kunde slaas dem afgørende. Verden forfærdedes, da Englænderne forkyndte, at de regnede med, at Krigens vilde vare i 5 Aar, men tog det alligevel ikke helt alvorligt.

Nu er der snart gaaet 4 Aar — og er det umuligt, at der vil gaa 4 Aar til?

Naar det rundt i de forskellige Lande og specielt i de krigsførende Stater er lykkedes at holde Samfundsmaskineriet i Gang, saa er det kun sket ved en gennemgribende og i Menneskehedens Historie ganske enestaaende Regulering af alle Produktions- og Omsætningsforhold, en i de mindste Enkeltheder dybtgaaende Indgriben paa Statsmagtens Side.

Vi husker, hvorledes vi i Krigens første Aar, da Englænderne havde bragt Udsultningskrigen til Anvendelse overfor Kontinentets Centralmagter, med Undren hørte om Tyskernes Brødrationering, deres »kødløse Dage« og hele det Ernæringskort-System, hvorved de værgede sig overfor de Allieredes Ernæringsangreb. Vore Begreber om Pengens Betydning i Samfunds-husholdningen blev lidt rystet, da vi erfarede, at en fattig Tysker med lidt Skillinger og et Ernæringskort kunde skaffe sig, hvad en tysk Millionær uden Ernæringskort var afskaaret fra. Vi syntes, at alt dette var os saa fremmed og fjært og priste os lykkelige ved at gamle Danmark med heldig Haand var holdt udenfor Krigens og Sultens Gru.

Godaager Moesgaard-Kjeldsen der som Formand for Ernæringsraadet har udført et stort Arbejde for den danske Samfundshusholdning under Verdenskrigen.

Vore nybyggede Gullaschbaroner dansede sorgløst om Guldkalven, og helt ud i Folkets brede Lag fælted de »gode Tider«, som skabtes ved den indbringende Handel med Udlændet. —

Den udvidede tyske Undervandsbaadskrig bragte et brat Omslag i hele vor Tilværelse, et Omslag der blev særdeles føleligt for hele Befolkningen lige fra Millionæren til Daglejereren, naturligvis stede føleligere nedadtil. Den tyske Blokade lammede næsten fuldstændigt hele vor Handelsforbindelse med Udlændet, og Følgen blev Produktionens Dalen, stigende Varemangel, Dyrtid, Hamstring i stor Stil, Arbejdsledshed — Sult, Nød og Elendighed bredte sig nedefra og opad i foruroligende Grad. Vi var indviklede i Udsultningskrigen!

Den danske Stat stod overfor en Opgave af ikke ringere Betydning end at forsvare Landet — nemlig den at forsvare Folket mod Sulten og Nøden og Elendigheden, der truede det med Standsningen af Tilførslerne udefra.

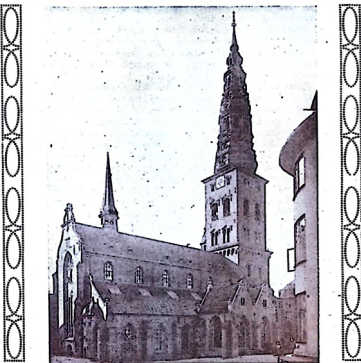
Opgaven var en dobbelt, dels at regulere Produktionen dels at hæve Købeevnen hos den mindre bemidlede Del af Befolkningen. Hos den Del af Befolkningen, hvis Indtægter var store paa Grund af Krigen, maatte man ved Hjælp af Skatter tage det fornødne til Understøttelse af Købeevnen hos den Del, hvis Indtægter var smaa paa Grund af Krigen.

I Sandhed: En Patriotisme i klingende Mønt var det, der krævedes!

Den store vanskelige Opgave er bleven løst paa glimrende Vis; og med Beundring ser Folk i de andre smaa neutrale Stater hen til Danmark som det Land i hele Verden, hvor der er bedst at leve under den store Krig.

Se ud over al Verdens Lande, de krigsførende som de neutrale, se hvor Kvinderne hulker og Mændene stønner under Krigens Aag, se hvor Sulten og Dyrstiden kaster sin mørke Skygge over Folkenes Liv og trykker dem ned i Nød og Elendighed, se hvorledes Skærpet af Revolutioner og Arbejderuroigheder over alt i alle Lande kaster sit Skær blodrødt ind over vore Grænser — der ude koger Utilfredsheden og Hadet og Samfundsklasser indenfor et og samme Folk raser vildt mod hinanden, herhjemme lever vi roligt og trygt, fordi alt er reguleret, saa vi produkerer, hvad vi skal bruge, og hver enkelt kan købe, hvad han skal bruge, og ingen Mand i Danmark behøver i det store og hele at sulte.

I en saadan Stund sættes et Folks sande Patriotisme paa Prøve. Vort Folk har bestaaet Prøven bedre end noget andet — til Trods for en nok saa hed Valgkamp, der naar alt kommer til alt vel kun er at regne for Overblødskrusninger.

Nicolai Kirke
hvor Centraladministrationen for Danmarks Brødforsyning har til Huse.

Den Del af Statsmaskineriet, hvorunder de regulerende Foranstaltninger væsentlig sorteres, er Indenrigsministeriet, hvori der er oprettet et særligt Departement for hele denne store Virksomhed. Dette er som en hel stor Mekanisme for sig, hvor en Mængde store og smaa Hjul med mere eller mindre matematisk Nøjagtighed griber ind i hinanden og faar det hele til at gaa, som det skal. Ved Hjælp af en utrolig Mængde Kommissioner og Udvalg og Nævn skaffer man sig Overblik over hele Landets Produktion, dets Beholdninger, dets Fornødenheder og beregner og beordrer paa Grundlag deraf Omsætningen og Fordelingen.

Den vigtigste af alle de Institutioner, som her er skabt, er Ernæringsraadet, som er nedsat for at administrere Kornloven af 3. August 1917.

Regulerende Foranstaltninger begynde Indenrigsministeriets Kontorer allerede at beskæftige sig med i 1916, men selve Raadets Virksomhed begynde først i August 1917. Det fik dengang Kontorer i Hotel Kongen af Danmark, men senere er hele Virksomheden henlagt til den rummelige Nikolai Kirke.

Ernæringsraadet bestaar af Formand og 5 Medlemmer, der er udnævnte af Indenrigsministeren, heraf 2 efter Indstilling af Det staaende Landbrugsudvalg og 1 efter Indstilling af Andelsudvalget. Endvidere udnævner Indenrigsministeren Raadets Sekretær.

For Øjeblikket bestaar Raadet af Godsejer Mønstgaard-Kjeldsen (Formand), Direktør Broberg, Raadmand Andersen, Folketingsmedlem Pinstrup og Niels Frederiksen samt Statskonsulent Hansen.

Under Ernæringsraadet sorterer en Række kommunale Nævn. Amtsnævnene forestaar den amtsvise Administration, hver for sin Amtsradsreds. Det enkelte Amtsnævn bestaar af 7 Medlemmer, nemlig vedkommende Amtmand som Formand, 2 af Amtsradet valgte Medlemmer, 2 af Husmandsforeningerne og 2 af Landboforeningerne valgte Medlemmer. Til at forestaa Kornlovens stedlige Administration, derunder f. Eks. Kontrol med, at den fornødne Saasæd er tilstede til hver enkelt Ejendom i Kommunen, vælger Kommunalbestyrelsen efter Forholdstallet det kommunale Kornnævn paa 3 Medlemmer i eller uden for dets Midte. —

Fornyilig aflagde jeg et Besøg i denne store Virksomheds Hovedkvarter — Ernæringsraadets Kontor i Nikolai Kirke. Fødsigt nok, at Ernæringsraadets Centraladministration har faaet Sæde i det gamle Slagterkvarter, der kaldtes »Maven«.

Med sit smukke nye Spir, sine fine gotiske Vinduer og sine tykke mæsse Mure ligner Nikolai Kirke alt andet end en moderne Kornforening. Et mærkeligt Indtryk faar man, naar man lader den svære tunge Kirkeport dreje sig paa sine Hængsler og staar i Indgangen til Hovedskibet.

En lang Gang gennem Midten lige op til Koret, hvor Bogholderiet har Stade, til begge Sider den ene Afdeling efter den anden: »Hvede«, »Gryn«, »Kartofler«, »Foder«, og hvad de nu hedder alle sammen. I den kælige Ro og den mærkelige Belysning, der hersker i Kirkerummet, virker Skrive-maskinernes Skratten og Klappen ejendommeligt fremmed og fjærint.

Jeg føres ned ad den lange Gang, forbi Snese af Skriveborde med Bunker af Dokumenter og dusinvis af klappende Skrivemaskiner — Liv og Bevægelse er der til alle Sider, man mærker ret Pulsen i den store Virksomhed, hvor der arbejdes med intens Energi. Helt op til Koret med Bogholderiet, til venstre ind i Sideskibet, hvor nye Kaskader af Skrivemaskineklappen stormer mod Øret. Her findes Sekretariatet, og jeg slaar mig til Ro, mens man

oprukker for mig Billedet af Kornmarkernes Vandring til Spisekammeret og Brødmaskinen.

En Kæmpevirksomhed!

Og altsammen paa Grundlag af de smaa 6 Sider Tryksvært, som hedder Kornloven. Ifølge denne skal hele Danmarks Høst af Brødkorn af Landmændene afleveres til Staten mod en i Loven nærmere fastsat Betaling.

Det har ikke vist sig nødvendigt at indføre Saatvang, d. v. s. Ordre fra Staten til Landmændene om at tilsaa bestemte Arealer med forskellige Kornsorter, den nødvendige Beholdning af Brødkorn sikres ved at ansætte Friserne saaledes, at det kan betale sig at dyrke de forskellige Kornsorter i det Omfang, som er nødvendigt.

Af Kornet skelnes mellem Brødkorn (Rug og Hvede) og det øvrige (Byg, Havre, Blandsæd og Boghvede).

Alt Brødkorn skal afleveres til Statens Lagre efter en Ligning for retten paa Grundlag af den ved Ejendomsskyldvurderingen 1916 ansatte Jordværdi. Landmændene har altsaa Pligt til at levere Staten en bestemt Mængde Brødkorn, nemlig i Forhold til Værdien af deres Jord. Hvis en Jordbruger mener sig ude af Stand til at opfylde sin Leveringspligt med Hensyn til Brødkorn, skal han inden en bestemt Frist gøre Anmeldelse herom til de kommunale Nævn, og han er da pligtig til at aflevere hele sin Avl ogsaa af Byg og Havre og Blandsæd med enkelte Undtagelser. Har en Jordbruger imidlertid dyrket mere Brødkorn, end han er pligtig til, skal ogsaa dette afleveres, men han faar saa en bedre Betaling for denne overskydende Del og har Ret til i Stedet at faa udløst Foderkorn.

Af Byg, Havre og Blandsæd er Jordbrugerne pligtige til at aflevere saa stor en Del, som Staten ønsker at overtage. Resten heraf er man pligtig til, saafremt man ønsker at sælge det, da først at tilbyde Staten til en Pris, som denne fastsætter, og dersom Staten ikke ønsker at købe det, da sælge det til Landets Borgere til en Pris, der ikke er

højere end den af Staten fastsatte Maksimalpris.

Som det vil ses, har man med Hensyn til Kornet og særlig Brødkornet set sig nødsaget til at sætte den frie Konkurrence ganske ud af Spillet og indføre indtil de mindste Enkeltheder beregnede regulerende Foranstaltninger for at opnaa den nødvendige Orden i Fordelingen, saaledes at der kan blive noget til alle.

Statsmagten beregner at Landets Behov aadrigt er ca. 7 Millioner Hektogam Korn, forpligter Landets Jordbrugere til at producere denne Mængde, saa vidt muligt, sikrer sig denne og fastsætter Betalingen saaledes, at Jordbrugerne paa den ene Side ikke kan beregne sig en uforholdsmæssig Avance, men paa den anden Side faar, hvad de kan være tjent med under Hensyntagen til de ekstraordinært store Omkostninger. Men selv om man forhindrer, at Jordbrugerne faar en uforholdsmæssig Avance, saa vilde alene de ekstraordinært store Omkostninger fordyre Brødet i en saadan Grad, at en stor Del af Befolkningen vilde lide Nød, dersom man ikke kom den til Hjælp. Derfor sælger Staten ikke alene Kornet videre til en Pris, som er uafhængig af, hvad den selv har givet for det, men Købevejen hos den mindre bemidlede Del af Befolkningen hæves yderligere ved Hjælp af de kommende Dyrtidsforanstaltninger. Omkostningerne herved tages gennem Skatter, Merindekomstskatter, Rederiskatter o. lign., altsaa sædligt hos den Del af Befolkningen, hvis Indtægter er støget uamaadeligt netop paa Grund af Krigen. —

Der findes hele Landet over ca. 3000 Statslagre, hvortil Jordbrugerne indleverer deres Korn. Herfra gaar det videre til Møllerne og dernæst til Bagerne. Hele denne lokale Virksomhed kontrolleres af de kommunale Nævn og Amtsnævnene.

Men Centraladministrationen ligger altsaa hos Ernæringsraadet. Herfra er det, man har hele det store Overblik over Kornets Vandring fra Markerne til Bagerbutik-

kerne, regulerer denne Vandring, saaledes at den i alle Dele af Landet foregaar, som den skal og saaledes, at alle Parter kan være tjent dermed.

Her sidder dygtige og erfarne Mænd og alider Dag ud og Dag ind med de Tusind vanskelige Spørgsmaal, som stadig opstaar og stadig bliver løst, Hundreder af Breve og Dokumenter rundt fra hele Landet hunkes daglig op paa Skrivebordene og Snese af Skrivemaskiner klapper ustandseligt deres Svar og Ordre ned paa de hvide Ark — det hele er en kæmpemæssig og fint konstrueret Mekanisme, der med usvigelig Sikkerhed Dag for Dag holder alle Landets Bagerbutikker fyldte og Aar for Aar holder Sulten borte fra danske Hjem medens Dyrtdid og Hungersnød rundt i Verden bringer Folk til at storme Butikkerne og lave Revolte.

Paa en lignende Maade er Dyrkingen af Sukkerroer og Kartofler ordnet ved Lovbestemmelser. Paa saa at sige alle Fødevarer er der ansat Maksimalpriser, og hvor Beholdningerne er særlig ringe, er der indført Regulering, som sikrer enhver Statsborger en nøjagtig lige stor Andel til en saa rimelig Pris som muligt. En uanselig stor Mængde saakaldte »Nævn«, der bestaar af de dygtigste Fagmænd indenfor de forskellige Erhverv, spiller en betydelig Rolle i hele dette store Arbejde — for ikke at tale om »Prisreguleringskommissionen«, der jo har præsteret et beundringsværdigt Arbejde under Krigen.

Det hele betyder en mægtig Forøgelse af Statsmagten og en betydelig Hæmning af den frie Konkurrence — men Herregud, hvad gør det, at en Mængde Mennesker i denne frygtelige Tid, hvor Verden derude hærages af saa voldsomme Storme, hindres i at tjene saa meget, som de gerne vilde, naar det danske Folk til Gengæld sikres en rolig og god Tilværelse, misundt af hele Verden?

Glade og lykkelige bør vi føle os over, at Danmark i denne Ufredens og Folkhadets Tid har bevaret sin rolige Ligevægt og til Trods for alt i det Store og Hele har bevaret den sunde Samfundstilstand, hvor »fæa har for meget og færre for lidt«, men alle det strengt nødvendige til Livets Ophold.

Hvor bor Deres Skomager?

Møllergade 8 — der faar De altid Fodtøjet færdigt til lovet Tid.

Første Klasse Arbejde, første Klasse Materialer
giver faste Kunder.

ALTID STORT LAGER AF BRUGT FODTØJ

HUSK: Kun Møllergade 8. F. JOHANSEN

Kakkelovnsmanden

bor

104, Sølvgade 104.

Ring op:

Byen 1102 u.

Chr. Jensen

J. Pedersens Udstyrsmagasin

Billigst Kontant-
og Rate-Betaling

Guldbergsgade 41. Ved C. Christensen

Husk!

**Den store
Abonnements-Konkurrence!**

**Slutter
15. Maj**

Se nærmere paa 2. Omslagside

A/B Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik.
 Boldhusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning,
 samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

Foraaret kommer

Tiden er inde til at købe

med Regn og Blæst

Regnjakker, Vindjakker, Vindnederdele, Hammondbenklæder
 af blaat Cheviot, Amerikansk Khakistof og Vindstof
 Til Damer, Herrer og Børn

Spejderkorpsets Munderings-Depot
 Nørregade 14 Telefon 31 86

HELLESENS TØR ELEMENT
 Verdens bedste

AMATØRERNE
 køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
 GRAFISK TILBEHØR og udfærdig Vejledning gives hos
HEINRICH & POULSEN
 HØJBOPLADS 6 - KØBENHAVN - TELEFON 1428, 8728

 Engelse Knive

Sheffield
 Göteborg
 N°10

Køb Deres Brændsel hos
1/3 DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (fri Notering), 13867, 13820

BUDKONTORET
 „Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 - Gothersgade 113.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
 og engelske do. med Gobellustof.
 Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,
 Strandvej 187. Telef. Helnæs 75.

JOH. E. KNOCK,
 184, NØRREBROGADE 184.

•Centralmagasinet, Isstg. 128
 •American, Købmagergade 42

Voksne Kinds- og Pajsetøj fra SIDA.
 Prima Regnjakker fra 28 Kr.
 Vaskesæbe Mauchetjak (K.K. 500).
 Drængestøl og Sportskuffter -
 billige Priser.

Efter Maal leveres Løse Klæder
 Herreskrædderi.

Alt i Lingeri

Møbelforretningen
 „Phalthan“

Telef. 12,370 - Gothersgade 113

Specialitet:
 Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

Jeg køber altid mit Tøj
 2, Højbjergsgade 2.

1. Klasse Herre-Dameskrædderi
 Reparationer udføres.

J. P. Jonathansen

10 pCt. Rabat gives,
 naar denne Annonce medbringes.

Budecentralen Blaagaard
 Alt besørger af voksne Bude;
 Telefon 12,305 og Nørn 3206x.

Blaagaardplads 3.
TH. PEDERSEN